Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'— ΕΤΟΣ Α'— ΑΡΙΘ. 5 | ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 22 ΜΑΪΟΥ 1916

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ | ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10 | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΙΒ' ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΕΤΗ

"Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩι 1904
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α — ΤΗΛ. 1016

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16ΣΕΛΙΔΟΣ
ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ 16ΣΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΛΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐσωτερικοῦ καὶ Ρουμανίας ἐτησία Δρ. 20
Ἐξωτερικοῦ » » 22

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ
Ἐσωτερικοῦ καὶ Ρουμανίας ἐτησία Δρ. 8
Ἐξωτερικοῦ » » 10

Ἐξάμηνοι εἰς τὸ ἥμισυ — Προπληρωτέαι ἄνευ ἐξαιρέσεως.
Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολὴ καὶ πᾶν ἔμβασμα δέον νὰ ἀπευθύνωνται οὕτω:
Κύριον Δ. Βρατσάνον, Διευθυντὴν-Ἰδιοκτήτην «Εἰκονογραφημένης» ὁδὸς Λέκα 21Α Ἀθήνας.

ΟΧΙ ΚΥΡΙΟΙ!

Περίεργος τόπος ἀλήθεια! Διότι ἡ «Εἰκονογραφημένη» εἰς τὰ δύο πρῶτα φύλλα τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκδόσεώς της ἐδημοσίευσε τ. εἴς-τέσσαρας εἰκόνας, ἀναφερομένας εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, μαζῆ μέ εἴκοσιν ἴσως ἄλλας, εἰλημμένας ἀπὸ τὰ στρατόπεδα τῶν Συμμάχων, τὴν ἐχρωμάτισαν. Φιλογερμανίζομεν· λέει.

Μὰ τί θέλετε, ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ; Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἑκάστου φύλλου μόνον εἰκόνας ἀντακικὰς νὰ δημοσιεύωμεν;

Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἀσκοῦμεν πολιτικὴν διὰ τῶν εἰκόνων, οὐδὲ ἔχομεν καμμίαν ὑποχρέωσιν ἀνειλημμένην ἀπέναντι τοῦ ἑτέρου τῶν διαμαχομένων. Ἡ «Εἰκονογραφημένη», περιοδικὸν κατ' ἐξοχὴν τῆς Actuallité, ὅπως ἔδειξεν ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρα ἔτη, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐξυπηρετῆ τὴν περιέργειαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὴν ὑποστηρίζουν τόσον καιρὸν καὶ ἐσχάτως τόσον ἐκθύμως καὶ νὰ δημοσιεύει εἰκόνας, ἀναφερομένας εἰς τὰ ἐπίκαιρα γεγονότα.

Ἂν τώρα, μία ἢ δύο εἰκόνες ἐξ αὐτῶν δὲν ἀρέσουν εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην πολιτικὴν μερίδα, θὰ δηλώσωμεν ἀκόμη μίαν φοράν, ὅπως καὶ εἰς τὸ πρῶτον φύλλόν μας ἐκάμαμεν, ὅτι μὴ ἀνήκοντες εἰς κόμμα, θὰ ἐξακολουθήσωμεν αὐτὴν τὴν τακτικήν, δημοσιεύοντες εἰκόνας ἀδιακρίτως πολιτικῆς σημασίας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐξυπηρετήσωμεν τὴν δημοσιογραφικὴν ἐνημερότητα.

Οὐδὲ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἀποκρύψωμεν γεγονότα, ἐφ' ὅσον φωτογραφίαι, ἀψευδεῖς μάρτυρες, ἔχουσιν ἀποθανατίσει τοιαῦτα, χάριν τοῦ Ἄλφα ἢ τοῦ Βῆτα, καὶ ἀφ' ἑτέρου μᾶς εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ ἐξάρωμεν ὅ,τι ἄξιον ἐκτιμήσεως καὶ θαυμασμοῦ. Προκειμένου δὲ περὶ τούτου, ἀπροκαλύπτως δηλοῦμεν, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκρύψωμεν τὸν πρὸς τὸν γερμανικὸν ὀργανισμὸν θαυμασμόν μας, διὰ τὴν μέθοδόν του, διὰ τὴν πρακτικότητά του, διὰ τὸ τύστημά του. Ἄλλο ἄν, ἴσως, τὰ συμφέροντά μας συγκρούωνται πρὸς τὰς βλέψεις των. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ὅμως, θὰ εἶχε νὰ παρατηρήσῃ τις τοῦτο: Οἱ λαοὶ ἔχουν συμπαθείας, ἀλλὰ τὰ Κράτη μόνον συμφέροντα. Ἂν ἐξαιρέσῃ δὲ κανεὶς μόνον τὸ Γαλλικὸν Ἔθνος, τὸ ὁποῖον πάντοτε ὑπερημύνθη τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν συμφερόντων, οὐδεὶς ἄλλος, ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὸν Συμμαχικὸν συνδυασμόν, ὑπεστήριξε τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα ἄλλοτε, παρὰ μόνον δσάκις βλέψεις ἢ ἴδια συμφέροντα ἐταυτίζοντο μὲ ταῦτα.

Ὁμιλεῖ λαλίστατα ἡ πόλησις τῆς Πάργας, ἡ ἐξ ἀνάγκης ὑποστήριξις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ἐν τῇ Ἰονίῳ Πολιτείᾳ δρᾶσις τῆς Ἀγγλίας, τά Παρκερικά, οἱ πλατωνικοὶ ἔρωτες τοῦ Ἀγγλικοῦ Κράτους πρὸς τὴν Βουλγαρίαν, ὁ βομβαρδισμὸς τῆς Κρήτης, ἡ πολιτεία τοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους εἰς τὸ Ἠπειρωτικὸν ζήτημα κλ. κλ.

Ὅταν λοιπὸν αἴρεται οὕτω πᾶσα ὑποχρέωσις ἐκ γενικωτέρου συμφέροντος, δὲν βλέπομεν διὰ ποῖον λόγον πρέπεινὰ ἀντιτίζωμεν ἢ νὰ γερμανίζωμεν.

Ὄχι, Κύριοι! Ἑλληνίζομεν μόνον. Αὐτὸ εἶναι ὅλον. Θέλομεν δηλαδὴ μόνον τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα, τὰ συμφέροντα τῆς Μεγάλης καὶ Ἀδιαιρέτου Πατρίδος, νὰ ἐξυπηρετήσωμεν.

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΑΡΧΙΚΗΝ ΡΑΒΔΟΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Τὴν γενικωτέραν ἐποπτείαν τοῦ Διαδόχου καὶ τῶν πριγκήπων εἶχεν ἀναθέσει ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος εἰς τὸν μακαρίτην Λύδερς.

Αὐστηρώτατος, ἀμείλικτος, ἄτεγκτος, ὁ Γερμανὸς αὐτός, κατώρθωσε νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὸν Ὑψηλὸν μαθητήν του ὅλην τὴν ἀντίληψιν τῆς τάξεως, τῆς μεθοδικότητος, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Ὅταν ὁ Λύδερς ἔφθανεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἔπρεπεν ὁ Διάδοχος καὶ ὁ πρίγκηψ Γεώργιος νὰ ἔχουν πάρει τὸ λουτρόν των — κρῦο νερὸ καὶ σαποῦνι — τὸ πρωινόν των πρόγευμα καὶ νὰ εἶναι ἐντελῶς ἕτοιμοι διὰ τὸ μάθημα. Ἀλλ' ὁ Λύδερς ἦτο πολὺ ἀκριβὴς εἰς τὴν ὥρα του καὶ πολὺ πρωινός. Καὶ οἱ μικροὶ πρίγκηπες ἤθελαν ν' ἀπολαύσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὴν θαλπωρὴν τοῦ πρωινοῦ κρεββατιοῦ. Καὶ τὸ κατώρθωναν.

Ὁ Διάδοχος καὶ ὁ πρίγκηψ Γεώργιος ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, τὸ δεξιᾷ τοῦ ἐξώστου τῶν Ἀνακτόρων πρὸς τὴν πλατεῖαν. Ὁ Λύδερς ἤρχετο ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Οἱ δύο μικροὶ πρίγκηπες ἐπαραμόνευαν ἀπὸ τὸ κρεββάτι των καὶ δὲν ἐσηκώνοντο, παρὰ μόνον τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἐνεφανίζετο ὁ παιδαγωγός των. Ἀμέσως ἐσηκώνοντο ἔκαμναν τὸ λουτρόν των ἐντύνοντο ἔπερναν τὸ πρόγευμα καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Λύδερς ἐκτυποῦσε τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου, οἱ δύο πρίγκηπες τὸν ὑπεδέχοντο ἕτοιμοι.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

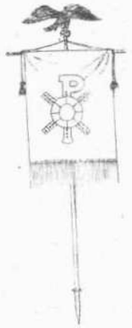

Ὀλίγα λόγια διὰ τὸν Βασιλέα Στρατηλάτην, ὁ ὁποῖος ἑόρτασε χθὲς μὲ τὸ Ἔθνος Του, μὲ τὸν Λαόν Του καὶ μὲ τὸν Στρατόν Του, τὴν ἐπέτειον τῆς ὀνομαστικῆς Του ἑορτῆς. Ὀλίγα λόγια διὰ τὴν γέννησίν Του, διὰ τὸν βίον Του, διὰ τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ χαρακτῆρός Του. Ὁ λαὸς χθὲς ἐζητωκραύγασε τὸν Βασιλέα του καὶ ἐπανηγύρισε τὴν ἑορτήν Του μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται κάθε Ἕλλην διὰ τὸν κουμπάρον καὶ Βασιλέα του. Ὀλίγα λόγια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως ἀξίωσιν ἱστορικήν, ὀλίγα λόγια, τὰ ὁποῖα ἔχουν πολλὴν σημασίαν καὶ πρέπει νὰ λεχθοῦν.

*

Τὴν ἕκτην ἀπογευματινὴν τῆς 21 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1868, μιᾶς ἡμέρας ἐκτάκτως δροσερᾶς, μία χαρμόσυνος εἴδησις μεταδοθεῖσα ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα διέτρεξε τὴν πόλιν ὁλόκληρον καὶ ὡς ἀστραπὴ μετεδόθη ἀπὸ τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα εἰς τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος, ἀγγέλλουσα τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα. Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα ἔτεκεν αἰσίως ἄρρεν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἀμέσως τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος καὶ τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ διαδεχθῇ τὸν πατέρα Του εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Θρόνον. Ἡ εἴδησις προϋκάλεσε φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε παρατηρηθῆ ἐκτάκτως ζωηρὰ κίνησις εἰς τὴν πόλιν καὶ ἰδίως γύρω ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα. Τὴν 10 πρωινὴν ἐσημειώθησαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ τοκετοῦ. Ὁλόκληρος ἡ πόλις εὑρίσκετο ἐπὶ ποδός. Τὴν 4 ἀπογευματινὴν συνῆλθε τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ παρέμεινεν ἐν συνεδριάσει, ἀναμένον εἰδήσεις ἐκ τῶν Ἀνακτόρων. Ἀλλ' ἀνυπομονοῦντες οἱ Ὑπουργοὶ ἀνῆλθον εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὅπου μετ' ὀλίγον κατέφθανον καὶ ὁ Μητροπολίτης μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὁ Βασιλεύς, βαθύτατα συγκεκινημένος, ἀνέμενε τὸ μεγάλον ἄγγελμα εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ κοιτῶνος τῆς Βασιλίσσης. Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἠνοίχθη καὶ ἀνηγγέλθη εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι ἡ Βασίλισσα ἐζήτησε νὰ εὑρίσκεται πλησίον Της.

Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν βρεφικήν Του ἡλικίαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεώς Του ἐν τῷ μέσῳ τῶν γονέων Του.

Μετ' ὀλίγον ὁ Βασιλεὺς ἐνεφανίζετο εἰς τὴν θύραν κάτωχρος, ἀλλ' ἀκτινοβολῶν ἀπὸ χαράν.

— Ἐγεννήθη, Διάδοχος!

Αὐτὸ ἔφθασε διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν φρενίτιδα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ τῆς ἀγαλλιάσεως, ἡ ὁποία κατέλαβεν ὁλόκληρον τὸ Πανελλήνιον. Οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀδυνατοῦν νὰ περιγράψουν τὸν πανζουρλισμὸν ἐκεῖνον τοῦ λαοῦ, μεταχειριζόμενοι ὅλοι τὴν φρᾶσιν «εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ ἀνθρωπίνη γραφίς τὸ τί ἔγινε τότε».

Τὴν 22 Ἰουλίου ὁλόκληρος ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν συνεκεντροῦτο εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναόν, ὅπου ἐψάλη ἡ δοξολογία διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Διαδόχου.

Ὁ Βασιλεὺς ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν ἐσήκωσεν εἰς τὰ χέρια του τὸ νεογνὸν καὶ τοῦ ἔδωσεν ἀμέσως τὸ ὑποκοριστικόν, ὡς ὁ κοινότερος πατέρας.

— Ὁ Ντῖνος μου! Ὁ Ντῖνος μου!....

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Κυβέρνησις Βούλγαρη ἀπεφάσισεν ἐν Ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ νὰ παράσχῃ ἐξαιρετικὸν δεῖγμα τῆς χαρᾶς τοῦ Κράτους ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Διαδόχου διὰ πράξεως, ἡ ὁποία θὰ ἔμενε καὶ θὰ παρηκολούθει τὸν Διάδοχον εἰς ὅλην του τὴν ζωήν.

Κατὰ πρότασιν τοῦ Βούλγαρη ἔπρεπε ν' ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν νεογέννητον Διάδοχον κάποιος τίτλος εὐγενείας καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπεφασίσθη ν' ἀπονεμηθῇ ὁ τίτλος τοῦ Δουκὸς τῆς Σπάρτης. Μία ἐπίσημος ἀκόμη πρᾶξις συνοδευμένη μὲ τὴν βάπτισιν του, ἦτο καὶ ἡ παρασημοφορία Του. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Τοῦ ἀπένειμεν ἀμέσως τὸν Μεγαλόσταυρον. Τὴν Πέμπτην 22 Αὐγούστου ἐτελέσθη ἡ βάπτισις τοῦ Διαδόχου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ μὲ νέαν πανηγυρικὴν ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μνηστείας Του.

Μιὰ κραυγὴ ἠκούετο ἀπὸ παντοῦ.

— Νὰ μᾶς ζήσῃ!

Καὶ μία ἦτο ἡ ἀπάντησις:

— Καὶ στὴν Πόλι!

Σαρανταπέντε καὶ πλέον ἔτη μετὰ ταῦτα, αἱ Ἀθῆναι ὑπεδέχοντο μὲ τὴν ἰδίαν κραυγὴν τὸν νικητὴν βασιλέα θριαμβευτικῶς ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ. Ἡ προφητεία καὶ «στὴν πόλι» δὲν ἐξεπληρώθη ἀκόμη. Ἀλλ' ἡ κραυγὴ τοῦ 1868 συνεχιζομένη εἰς τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων τοῦ 1913 ἀποδεικνύει ἀδιάσειστον τὴν πεποίθησιν τῆς φυλῆς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μεγάλου Ἐθνικοῦ Ὀνείρου.

*

Ὅλοι οἱ πατέρες θὰ ὁμολογήσουν πόσον δύσκολη εἶνε ἡ ἀνατροφὴ ἑνὸς παιδιοῦ.

Καὶ ἂν τόσον δύσκολος εἶναι ἡ ἀνατροφὴ ἑνὸς παιδιοῦ ἁπλοῦ, φαντάζεται κανεὶς πόσον δυσκολωτέρα εἶναι ἡ ἀνατροφὴ ἑνὸς πρίγκηπος, ὅστις ἔμελλε νὰ γίνῃ Βασιλεύς. Ἀλλ' ὅλας

τὰς δυσκολίας τὰς ὑπερνίκησεν ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἦτο σπάνιος τύπος οἰκογενειάρχου καὶ πρότυπον πατρός. Καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του, τὰς συμβουλάς του καὶ τὴν χάραξιν τῶν γενικῶν γραμμῶν τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεώς του, ὁ νεαρὸς Διάδοχος ἐμεγάλωνε καὶ ἀνεττύσσετο. Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ὁ Διάδοχος ὑπῆρξεν ἐπιμελέστατος. Ἀπὸ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν ὁ Διάδοχος ἀπεκόμισεν ἐφόδια πολύτιμα τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος διὰ τὸν ἀνδρικόν του βίον. Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, οἱ μακρυνοὶ περίπατοι, αἱ δύσκολοι ἀναβάσεις λόφων καὶ ὑψωμάτων ὑπήρξαν τὸ ἐφαρμοσθὲν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου πρόγραμμα εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν Του. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων ὁ Διάδοχος ἀπεστάλη εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπως συμπληρώσῃ αὐτάς.

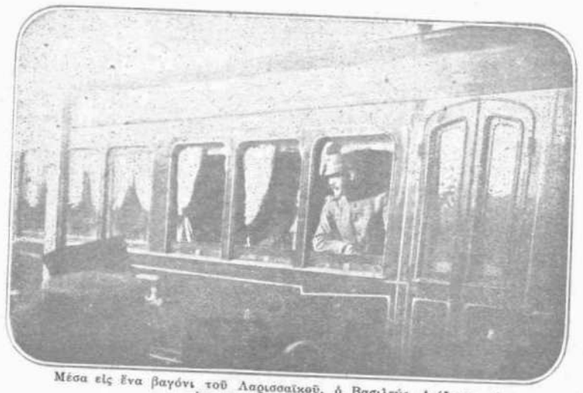

Μέσα εἰς ἕνα βαγόνι τοῦ Λαρισσαϊκοῦ, ὁ Βασιλεύς, Διάδοχος τότε, ἀναχωρεῖ διὰ τὸν πόλεμον.

Τὰ στρατιωτικὰ προσόντα τοῦ μέλοντος Ἕλληνος Βασιλέως δὲν διέφυγον τὴν προσοχὴν τῶν Γερμανικῶν στρατιωτικῶν κορυφῶν. Παρακολουθῶν αὐτὸς παρατάξεις καὶ γυμνάσια, παρηκολουθεῖτο ταυτοχρόνως καὶ ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ τὸν ἐδίδασκον.

Καὶ εἶναι γνωστότατον τὸ ἀνέκδοτον μιᾶς παρατηρήσεώς του εἰς κάποια μεγάλα γυμνάσια τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ.

Δεικνύων ἕνα σύνταγμα ἐν κινήσει εἶπε:

— Ὅπως πηγαίνουν αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω, ἀσφαλῶς θὰ αἰχμαλωτισθοῦν.

Μετ' ὀλίγον τὸ σύνταγμα πραγματικῶς ἠχμαλωτίζετο. Καὶ εἶναι γνωστὴ ἐπίσης ἡ πρόρησις τοῦ Κάϊζερ.

— Ὁ Διάδοχος τῆς Ἑλλάδος θὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους στρατηγοὺς τῆς ἐποχῆς μας.

Μὲ τὴν ἐν Γερμανίᾳ ζωὴν τοῦ Διαδόχου συνδέεται καὶ τὸ εἰδύλλιον καὶ ὁ γάμος του μὲ τὴν πριγκήπισσαν Σοφίαν τῶν Χοεντζόλερν. Οὐδέποτε ὑπῆρξε πιὸ ταιριαστὸ ζευγάρι. Τύπος οἰκογενειάρχου πατρός, συζύγου. βοηθούμενος ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν. Οἱ εἰσελθόντες ἔστω καὶ μίαν μόνην φορὰν ἀκόμη εἰς τὸ Παλάτι τῆς λεωφόρου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ὁμολογοῦν, ὅτι πιὸ νοικοκυρεμένο σπίτι, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ βασιλεύῃ πλήρης ἁρμονία καὶ τάξις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ. Ἡ μετέπειτα ζωὴ τοῦ Βασιλέως ὡς Διαδόχου εἰς τὸν στρατὸν ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε νὰ προοιωνίζεται ὁλόκληρον τὸ λαμπρὸν μέλλον τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, τοῦ Δαφνοστεφοῦς Στρατηλάτου καὶ ὀξυδερκοῦς Στρατηγοῦ.

*

Καὶ ἦλθεν ὁ πόλεμος τοῦ 1912—1912, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος ἐρρίφθη σύσσωμον καὶ ἔξαλλον ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου ὀνείρου τῆς Φυλῆς. Ὁ Βασιλεὺς ἀρχιστράτηγος, ὁ συμπολεμιστὴς τοῦ Στρατοῦ Του, ὁ συστρατιώτης, ὁ στρατηγὸς μὲ τὴν μεγάλην ὀξυδέρκειαν καὶ τὴν διαυγῆ στρατιωτικὴν ἀντίληψιν, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ Του, ἔγραψεν ὅλας ἐκείνας τὰς χρυσὰς σελίδας τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἱστορίας, τὰς ὑπερόχους εἰς ὁρμὴν, εἰς γενναιότητα, εἰς ἐνθουσιασμόν. Εἶναι περιττὸν μᾶς φαίνεται νὰ ἀναφέρωμεν λεπτομερῶς τὰ γεγονότα ποῦ διέτρεξαν ἀπὸ τὴν στιγμὴν, ποῦ ὡς Διάδοχος ἀναχωρεῖ, μὲ τὴν καρδίαν του πάλλουσαν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν καὶ γεμάτην ἀπὸ συγκίνησιν, μέσα εἰς ἕνα βαγόνι τοῦ Λαρισσαϊκοῦ, ἕως τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπιστρέφει δαφνοστεφὴς νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος Βασιλεὺς εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Καὶ εἶναι περιττόν, διότι ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς, ἡ ἐλευθέρα καὶ ἡ δούλη, ἡ ὁποία ἐπολέμησεν, ἐμόχθησεν, ἐταλαιπωρήθη, ἐνίκησεν, ἐθριάμβευσεν, ἐστεφανώθη ἀπὸ τὴν δόξαν, τὰ γνωρίζει, τὰ ἀντελήφθη ἐκ τοῦ πλησίον, τὰ εἶδε μὲ τὰ μάτια της.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ ἀδιάρρηκτος δεσμός, ὁ ὁποῖος συνέδεσε τὸν Βασιλέα μὲ τὸν Λαόν Του, τὸν Στρατηλάτην πολεμιστὴν μὲ τὸν στρατόν Του. Καὶ ἐπέστρεφεν ὁ Στρατηλάτης Βασιλεὺς εἰς τὴν πρωτεύουσαν, δαφνοστεφανωμένος. Τί νὰ εἴπῃ κανεὶς διὰ τὴν βασιλικὴν δρᾶσιν, τὴν στιγμὴν ποῦ δὲν συνεπληρώθησαν ἀκόμη τρία ἔτη τῆς βασιλείας του; Ἡ δρᾶσις ἑνὸς Βασιλέως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν μακρὰν συνοχὴν καὶ ἀλληλουχίαν τῶν πράξεων καὶ τῶν σχεδίων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἂν διὰ νὰ ἐκτελεσθοῦν θέλουν χρόνον πολύν, διὰ νὰ κριθοῦν θέλουν πολὺ περισσότερον.

Ὁ ἀείμνηστος πατήρ του ἐγύριζεν ὅπως ὁ κοινότερος ἀστὸς μὲ τὸ μπαστουνάκι του. Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος δὲ εἶναι ὀλιγώτερον Δημοκρατικὸς τοῦ πατρός του ἀλλ' οὔτε καὶ ὀλιγώτερον κοινωνικός. Τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς νὰ πρωτοστατήσῃ ὁ Βασιλεύς. Ἀπὸ πουθενὰ δὲν λείπει. Παντοῦ θὰ ἐνισχύσῃ ἕνα καλὸν ἀγῶνα, μίαν ὥθησιν πρὸς τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης, τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν, παριστάμενος εἰς ἑορτάς, εἰς ἐκθέσεις, εἰς τελετάς, εἰς συνεδριάσεις, εἰς ἐπετείους μὲ τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Του οἰκογενείας. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ποῦ ξεχωρίζει μέσα ἀπὸ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἕλληνος μονάρχου, ἐκεῖνο ποῦ λαμποκοπεῖ καὶ ἀστραποβολεῖ εἶναι τὸ στρατιωτικόν του ὕφος. Παρατηρήσατε μὲ προσοχὴν τὴν εἰκόνα τοῦ στρατηλάτου μὲ πολιτικὰ καὶ θὰ δια κρίνετε καθαρώτατα τὴν φυσιογνωμίαν αὐτὴν νὰ ξεκαθαρίζῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλεται εἰς ὅλα τὰ ἄλλα χαρακτηριστικά. Τίποτε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ διαφύγῃ καὶ ἡ μικροτέρα λεπτομέρεια γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸ ἀέτειόν Του βλέμμα. Αὐτὸ ἠμποροῦν νὰ τὸ ὁμολογήσουν ὅλοι ὅσοι παρηκολούθησαν τὸν Βασιλέα εἰς μίαν παρέλασιν ἢ εἰς μίαν στρατιωτικὴν τελετήν.

Θριαμβευτὴς ὁ Στρατηλάτης Βασιλεὺς μετὰ τὰς περιλάμπρους πρώτας νίκας εἰσέρχεται μετὰ τοῦ ἀειμνήστου πατρός Του εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Τὸ βλέμμα Του, τὸ ἀνήσυχον καὶ σπινθηροβόλον, ἁπλώνεται, ἁπλώνεται, ἀγκαλιάζει ὁλόκληρον τὸ στράτευμα καὶ ἔπειτα ξεχωρίζει ἕνα ἕνα στρατιώτην, τὸν κρίνει, τὸν μελετῇ, τὸν ἐξετάζει, ἐξάγει συμπεράσματα ἀπὸ τὰς ἀρβύλλας του μέχρι τοῦ γείσου τοῦ πηλικίου. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν Στρατηλάτην νὰ εἶναι κοσμικός. Τὸ φράκο πηγαίνει θαυμάσια εἰς τὸ ραδινόν Του σῶμα. Εἶνε ὄχι μόνον εὔκολος ἀλλὰ καὶ εὐχάριστος ὁμιλητής. Διηγεῖται χαριτωμένα καὶ γελᾷ καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὸν πλατὺν καὶ ἠχηρὸν γέλωτα τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων. Εἰς ὁμιλίας Του εἰς τὴν ζωήν Του, εἰς τὰς σχέσεις Του εἶναι ρωμηὸς τέλειος, μὲ ὅλα τὰ προτερήματα καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ τελευταίου αὐτοῦ, ἕως καὶ εἰς τὰς μικροτέρας του λεπτομερείας. Εἰς τὴν μέχρι τοῦδε Βασιλείαν Του καὶ εἰς τὴν ζωήν Του ἡ περισυνὴ ἀσθένειά Του ὑπῆρξεν ἕνας σταθμός, χαρακτηριστικὸς σταθμός, ὁ ὁποῖος διετράνωσε καὶ παρουσίασε μὲ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειάν της τὴν ἀγάπην, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ λαοῦ Του πρὸς τὸν Βασιλέα του, τοῦ στρατοῦ πρὸς τὸν στρατηλάτην καὶ κουμπάρον του.

Ἀψηφῶν τὰς κακουχίας, ὁ Στρατηλάτης Βασιλεύς, εὑρίσκεται εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τοῦ στρατοῦ Του τοῦ πολιορκοῦντος τὸ Μπιζάνι.

*

Κάποιου ἀρχαίου Βασιλέως ὁ μάντις, ἔλεγε κάποτε:

— Ὁ ἡγεμὼν πρέπει νὰ ἀπευθύνεται εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ λαοῦ του.

Αὐτὴν τὴν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην ἀκρίβειαν τηρεῖ ὁ Γουλιέλμος ὁ Β', καὶ τόσον προσεπάθησε ν' ἀποφύγῃ ὁ Ἐδουάρδος ὁ Ζ' τῆς Ἀγγλίας, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος δὲν τὴν ἐφαρμόζει παρὰ μόνον εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὴ θὰ ἐσχετίζετο μὲ στρατιωτικὴν ἐπιβολήν.

Ἄλλως τε, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ποτὲ δὲν ἔδειξε ἰδιαιτέραν προτίμησιν καὶ θαυμασμὸν πρὸς τὰς ἐπιδεικτικὰς καὶ πολυχρώμους στολὰς καὶ τὰ φανταστικὰ ἐνδύματα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ οἱ Ἀθηναῖοι τῆς Πνυκὸς ὑπεδέχθησαν μὲ εἰρωνικὰς ἐκφράσεις τὴν ἐμφάνισιν τῶν πρέσβεων τοῦ Μεγάλου Βασιλέως τῆς Περσίας φορτωμένων χρυσαφικὰ καὶ δακτυλίδια, μέχρι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐμφάνησις ἑνὸς μεγιστᾶνος τῆς Ἱσπανίας μὲ τὸν κόκκινον μανδύαν ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθῇ καυστικώτερον τὸ λαϊκὸν πνεῦμα, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ὁ ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος. Καὶ οἱ Βασιλεῖς του, ὡς ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἀντεπεκρίθησαν εἰς τὴν λαϊκὴν Ἑλληνικὴν ἁπλότητα. Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος συχνότατα θεᾶται εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον μὲ τὴν πολιτικήν του ἐνδυμασίαν, τὴν ἀστικὴν ρεμπούμπλικαν, συνοδευόμενος ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειάν Του, ὡς καλὸς οἰκογενειάρχης, ὁ ὁποῖος ἐπωφελεῖται τῆς ὡραίας χειμωνιάτικης ἡμέρας, διὰ νὰ δώσῃ ὁλίγας ὥρας καθαροῦ ἀέρος εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ τοὺς ἰδικούς του. Περιπατεῖ ὅπως θὰ ἔκαμνε τὸν περίπατόν του καὶ ὁ ἁπλούστερος τῶν θνητῶν, ὡς ὁ πιὸ ταπεινὸς βιοπαλαιστής, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει Του τίποτε.

Ἡ φωτογραφικὴ πλάξ, ὁ τρομερὸς αὐτὸς διώκτης τῶν ἐπισήμων ἀνθρώπων, περιέλαβε φυσικὰ εἰς τὸν κύκλον τῶν θυμάτων της καὶ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων φωτογραφιῶν τοῦ Βασιλέως· αἱ ὁποῖαι κυκλοφοροῦν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τοὺς κύκλους τῆς Αὐλῆς τῶν Ἀθηνῶν, ματαίως θ' ἀναζητήσῃ κανεὶς ἔστω καὶ μίαν ἀπὸ τὰς θεατρικὰς στάσεις καὶ τὴν πομπώδη ἐπίδειξιν, τὴν ὁποίαν ἐπιτηδεύονται ἄλλοι Βασιλεῖς.

Παντοῦ παρουσιάζεται ἁπλοῦς, ἀφελής, ἀνεπιτήδευτος, παντοῦ εὐπατρίδης, πουθενὰ Βασιλεὺς μελοδράματος. Ὑπάρχουν φωτογραφίαι Του, πολλαί. Ὑπερέχει ὅμως ὅλων ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν παρίσταται κρατῶν ἐμπρός του τὴν ἀγαπημένην Του κόρην πριγκήπισσαν Ἑλένην.

Οἱ φωτογράφοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ σμήνη τὸν κατεδίωξαν εἰς τοὺς δύο πολέμους, ἔλαβαν ὅλοι τὴν ἄδειαν νὰ τὸν φωτογραφήσουν καὶ εἰς ὅλας τὰς φωτογραφίας Του ἐμφανίζεται ὁ ἴδιος. Εἰς κανένα δὲν ἐποζάρισε. Τὸν ἐπῆραν ὅπως τὸν εὑρῆκαν, ὅπως τὸν ἐπέτυχαν, ὅπως ἐπρόφθασε νὰ σταθῇ ἐμπρὸς εἰς τὸν φακόν.

*

Κάποτε ἐν τούτοις ἐκινδύνευσε νὰ ἀποτυπωθῇ ὁ βασιλεὺς εἰς μίαν θέσιν πραγματικῶς χαρακτηριστικήν.

Οἱ Βούλγαροι φεύγοντες πρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἶχαν καταστρέψει τὴν γέφυραν τοῦ Σιδηροκάστρου διὰ νὰ ἀνακόψουν τὴν καταδίωξιν. Ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ στρατηγείου Του εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς τὸν μικρὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Χατζῆ Μπεΐλίκ καὶ ἐκεῖθεν ἐπήγαινεν εἰς τὴν γέφυραν, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν οἱ Βούλγαροι καὶ ἐπεθεωροῦσε τοὺς γεφυροποιούς, οἱ ὁποῖοι ἠσχολοῦντο μὲ τὴν ἐπισκευὴν αὐτῆς.

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν εἰργάζοντο μὲ ζῆλον οἱ στρατιῶται, ὁ Βασιλεὺς δὲν ἱκανοποιεῖτο. Ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν ἀπὸ πάνω των, κτυπῶν ἀνυπομόνως τὸ λεπτὸ μαστίγιόν Του εἰς τὶς μπότες Του, ἐφώναζε διαρκῶς:

— Γλήγορα, γλήγορα!

Ἕνα ἀπόγευμα ἔφθασε σπεύδων εἰς τὸ Ντεμὶρ Ἰσσὰρ ὁ χειριστὴς μιᾶς κινηματογραφικῆς μηχανῆς, βιαζόμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν εἴσοδον τῶν στενῶν τῆς Κρέανας, ὅπου ἀνεμένετο ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη. Διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν καιρόν, εἶχε φορτώσει τὰ μηχανήματα του εἰς ἕνα ζῷον.

Περιστοιχούμενος ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς Του, ὁ Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης, εἰσέρχεται εἰς τὴν θρυλλικὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἠπείρου.

Αἴφνης εὑρέθη πρὸ τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος, κτυπῶν πάντοτε τὶς μπότες Του μὲ τὸ μαστίγιον, ἐφώναξε πρὸς ἕνα ἄθροισμα στρατιωτῶν τοῦ μηχανικοῦ ἐργαζομένων:

— Σιωπή, λοχία! Μὴ μιλᾶς!... Δουλειά... γλήγορα... γλήγορα!...

Ὁ ξένος χειριστὴς εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔδειχνε τὸν Βασιλέα ἐν πλήρει δράσει καὶ μάλιστα δράσει τόσον διαφορετικῇ τῆς συνήθους, ἐσκέφθη τί ἐπιτυχία θὰ ἦτο διὰ τὸν κινηματογράφον μία εἰκὼν παρομοία. Ἀλλὰ τὸ μηχάνημα

εἶχε προχωρήσει πολὺ καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ φθάσῃ. Ὁ ξένος χειριστὴς ἔλεγε κατόπιν:

— Τί ἀτυχία! Θὰ εἶχα μίαν ταινίαν ποῦ θὰ μποροῦσα νὰ κάμω τὴν τύχην μου.

Καὶ πραγματικῶς τί ὑπέροχος καὶ πολύτιμος διὰ τὴ. ψυχολογίαν, διὰ τὴν εἰδικὴν ἐμφάνισιν τοῦ Βασιλέως θὰ ἦτο μία παρομοία εἰκὼν τοῦ ἠρέμου καὶ ἀταράχου συνήθως ἀνθρώπου, ἀνησύχου τώρα, βιαστικοῦ καὶ ἀνυπομόνου, προσπαθοῦντος νὰ κερδίσῃ τὸν καιρὸν ποῦ τοῦ ἔκαμαν νὰ χάσῃ οἱ Βούλγαροι καὶ ψιθυρίζοντος διαρκῶς

— Θὰ μοῦ φύγουν! Θὰ μοῦ φύγουν!

*

Τὸν τελειότερον τύπον τοῦ Ἕλληνος οἰκογενειάρχου, ὄχι τοῦ πιθηκίζοντος, ὄχι τοῦ φραγκίζοντος καὶ τοῦ ξενίζοντος ἀλλὰ τὸν ἀρχοντικὸν τύπον τοῦ Ἕλληνος οἰκογενειάρχου, τοῦ γνωστοῦ εἰς τὰς παραδόσεις, τοῦ ὑπερηφάνου διὰ τὴν καταγωγήν του, τοῦ γνωρίζοντος τί ἀξίζει αὐτὴ ἡ καταγωγή, ἀλλὰ καὶ μὴ ὑπερτιμῶντος ἀνοήτως τὰ φυσικὰ χαρίσματα τῆς φυλῆς, αὐτὸν τὸν τύπον τέλειον ζωντανόν, ὑποδειγματικόν, τὸν παρέχει εἰς τὸν οἰκογενειακόν του βίον, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

— Στὸ σπίτι μου! Ἐμεῖς στὸ σπίτι μας!

Αὐτὴ εἶναι ἡ φρᾶσις του, προκειμένου περὶ τῶν Ἀνακτόρων του.

— Ὁ γυιός μου ὁ Διάδοχος, ἔφερε στὴν γυναῖκα μου.....

Αὐτὴ εἶναι ἡ φρᾶσις μὲ τὴν ὁποίαν διηγήθη κάποτε εἰς κύκλον παρουσιασθέντων εἰς Αὐτόν, τί εἶχε φέρει ὁ Διάδοχος εἰς ἕνα ταξεῖδι του ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Ὑψηλὴν Μητέρα του.

*

Ὅταν ἀκόμη ἦτο σπουδαστὴς εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων εἶπε μιὰ μέρα εἰς ἕνα συμμαθητήν Του:

— Ξέρεις τί διαβάζω; Εὑρῆκα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πατέρα Μου ἕνα βιβλίο τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος γιὰ τὸν πόλεμο τῶν Γαλατῶν.

— Λατινικά; ἠρώτησεν ὁ νεαρὸς εὐελπις, καταληφθεὶς ἀπὸ τρόμον.

Ὁ Διάδοχος γέλασε τὸ ἀληθινὸ παιδικό του γέλοιο.

— Ὄχι, Γαλλικά. Δὲν καταλαβαίνω μερικὰ πράγματα, ἀλλὰ ὅπου δυσκολεύομαι τὸ σημειώνω καὶ τὸ ξαναδιαβάζω τὴν ἑπομένην. Ἔτσι πιστεύω νὰ τὰ καταφέρω καὶ νὰ τὸ καταλάβω ὅλο.

*

Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προσόντα, τὸ ὁποῖον δὲν ὤφειλεν εἰς κανένα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε μοναχός του ἦτο

Συγκεκινημένος ἐκ τοῦ προσφάτου θανάτου τοῦ πατρός Του καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης, μεταβαίνει εἰς τὴν Βουλὴν ὅπως ὁδῶσῃ τὸν ὅρκον τοῦ Ἕλληνος Βασιλέως εἰς τὸ Σύνταγμα.

καὶ ἡ τελεία θεωρητικὴ μόρφωσίς του. Διάδοχος ἀκόμη ἀφιέρωνε ὅλας τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του εἰς τὴν ἀνάγνωσιν διαφόρων στρατιωτικῶν συγγραμμάτων τὰ ὁποῖα δὲν περιελαμβάνοντο εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν σπουδῶν του. Οἱ πρῶτοι συγγραφεῖς τοὺς ὁποίους ἐδιάβασεν ἦσαν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Λατῖνοι. Κατόπιν ἐξηκολούθησε νὰ διαβάζῃ στρατιωτικὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πολλὰ δὲν καταλάβαινε τὸ παιδικό Του ἀκόμη μυαλό. Ἀλλ' ὁ Διάδοχος ἐδιάβαζεν ὁλοένα, ἔχων πάντοτε τὴν πεποίθησιν, πῶς κάτι ἀπὸ αὐτὰ θὰ τοῦ μείνουν εἰς τὴν μνήμην. Κάποια λεπτομέρεια ἀπὸ τὸ σύνολον θὰ ξεχώριζε καὶ θὰ τοῦ φαινότανε μιὰ μέρα χρήσιμη. Καὶ σ' αὐτὸ δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο.

*

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἰς προκηρύξεις του, καὶ εἰς δημοσίας περιστάσεις ἐν γένει, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει πάντοτε πρόχειρα εἰς τὸν νοῦν του ὅσα καλὰ ἔμαθεν ἀπὸ τὰς Γραφὰς κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν.

Ὅσοι ἐνθυμοῦνται πῶς ὁ ἴδιος ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς γονυκλισίας κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀειμνήστου πατρός Του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ γνωρίζουν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς φέρει πάντοτε μαζί του τὸ φυλακτόν, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφόρεσε ἡ Μητέρα του ὅταν ἀκόμη ἦτο μπεμπὲς εἰς τὴν κούνιαν. Ὅταν εἰς τὴν

Ἡ συγκινητικὴ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Π. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν τελεῖ τὴν πρὸ τῆς ὁρκωμοσίας δοξολογίαν ἐν τῇ Βουλῇ.

Ἐλασσῶνα, ὁ Δερβίσσης κλεισμένος εἰς τὸ τζαμὶ ἀντέτασσεν λυσσαλέαν ἀντίστασιν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ εἶχεν ἤδη ἀγανακτήσει ἕνα τμῆμα αὐτοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ προχωρήσῃ. Κάποιος ἀξιωματικὸς ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν Διάδοχον νὰ τιναχθῇ ὁ μιναρὲς διὰ δυναμίτιδος.

Καὶ ὁ Διάδοχος ἀπήντησε τότε.

Ὄχι. Ἂν μπορέσετε νὰ τὸν σκοτώσετε, κάμετέ το, ἀφοῦ εἶναι κι' αὐτὸς πολεμιστής. Ἀλλὰ δυναμίτιδα ὄχι. Ἐπὶ τέλους κι' αὐτὴ μία ἐκκλησία εἶναι.

*

Ἐλέχθη ἤδη καὶ εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος ἦτο ὁ δημοκρατικώτερος καὶ ὅμως τυπικὸς ὁ ἀφελέστερος καὶ ὅμως αὐστηρότατος εἰς τὰ σύμβολα τῆς Βασιλικῆς του ἐξουσίας. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ σπίτι του ἐγίνετο ὁ ἀγαθώτερος ὁ προσηνέστερος καὶ ὁ τρυφερότερος σύζυγος καὶ πατέρας.

Τὰς ἀρετὰς αὐτὰς ἐκληρονόμησεν ὁ Κωνσταντῖνος μὲ μίαν ἐπέκτασιν μεγαλειτέρα καὶ μὲ μίαν προσθήκην ἀκόμη. Ὅτι, ὡς γηγενὴς, ἐμφανίζεται περισσότερον Ἕλλην καὶ ὡς στρατιώτης περισσότερον Ρωμηός.

Κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ ὅταν ἐγένετο λόγος περὶ συμμετοχῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν ἀγῶνα εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἐμπολέμου συνδυασμοῦ, κάποιος συνομιλῶν μὲ τὸν Βασιλέα, Τοῦ εἶπε μελαγχολικῶς:

— Δὲν νομίζετε, Μεγαλειότατε, ὅτι θὰ ἦτο τρομερὸν γιὰ μὰς νὰ καταστραφῇ ἡ Γαλλία;

Καὶ ὁ Βασιλεύς, κτυπῶν τὸν γρόνθον Του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐγειρόμενος, ἠρώτησε καὶ Αὐτός:

— Καὶ σεῖς δὲν νομίζετε, κύριε, ὅτι εἶναι τρομερώτερον γιὰ μᾶς νὰ καταστραφῇ ἡ Ἑλλάς;

Καὶ προσέθηκε μὲ πικρίαν.

— Ὅλοι σκέπτονται τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν. Ἀλλὰ πρῶτα, πρῶτα τὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ σκεπτώμεθα, κύριε! Θ' ἀφήσετε λοιπὸν μόνον ἐμένα νὰ εἶμαι ρωμηός;

*

Καὶ τώρα ἔπειτα ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω, ὁ καθένας θὰ θελήσῃ, θὰ ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ, πῶς διέρχεται τὰς ἡμέρας του ὁ Βασιλεύς του, ὁ Ἀρχιστράτηγός του, ὁ Κουμπάρος του. Καθένας θὰ ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ λίγα πράγματα διὰ τὴν ἰδιαιτέραν Του ζωήν, ποῦ περνᾷ μέσα εἰς τὸ Παλάτι, γιὰ τὴν οἰκογενειακήν Του ζωή, τὴν ζωὴ τοῦ πατέρα, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ὁ Βασιλεύς, ὅπως συνήθισε ἀπὸ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν ξυπνᾷ πολὺ πρωί. Εἰς τὰς ἑπτὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι Του, ὁποιαδήποτε ἐποχὴ τοῦ ἔτους καὶ ἂν εἶναι. Ἀμέσως κατόπιν πέρνει τὸ λουτρόν του καὶ ἔπειτα λαμβάνει ἕνα ἐλαφρὸ ρόφημα καφὲ καὶ γάλα ἀνακατεμμένο. Ἡ μετὰ ταῦτα ἐνασχόλησίς του εἶναι νὰ διαβάζῃ ὅλας τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, χωρὶς ν' ἀφίνῃ νὰ τοῦ διαφεύγῃ τίποτε, καθὼς καὶ τὰς κυριωτέρας ἀπὸ τὰς ξένας. Εἰς τὰς 9 παρατίθεται κοινὸν πρόγευμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρακάθηνται ὅλα τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τὸ ὁποῖον δὲν διαρκεῖ πολύ. Μετὰ ταῦτα ὁ Βασιλεὺς ἀποσύρεται εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του γραφεῖον, ἕνα γραφεῖο κομψὰ καὶ ἁπλᾶ ἐπιπλωμένον, εὐρύχωρον καὶ μὲ φῶς ἄπλετον. Ἐκεῖ ἐργάζεται, ἀναγινώσκει διάφορα συγγράμματα ἢ γράφει, ἐκεῖ συνεργάζεται μὲ τοὺς ὑπουργούς του καὶ ἐκεῖ δέχεται εἰς ἀκρόασιν.

Ὁ πατήρ του εἰς τὰς ἀκροάσεις ἵστατο ὀρθὸς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν των ἐξαναγκάζων καὶ τὸν συνομιλητήν του νὰ ἵσταται ὀρθός. Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος δέχεται εἰς ἀκρόασιν βυθισμένος εἰς τὴν πολυθρόναν τοῦ γραφείου Του καὶ ἐξαναγκάζων τὸν συνομιλητήν του νὰ καθίσῃ καὶ αὐτὸς καὶ μετ' ὀλίγον ἀρχίζει οἰκειοτάτη συνομιλία. Τὸ μεσημέρι ὁλόκληρος ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια παρακάθηται εἰς κοινὴν τράπεζαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν λείπει ποτὲ τὸ ψάρι, τὸ ἰδιαιτέρως ἀγαπημένον φαγητὸν τοῦ Βασιλέως. Ὁ Βασιλεὺς ἐπίσης αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τὰ μακαρόνια καὶ τὸ πιλάφι. Τὸ ἀπόγευμα ἀναπαύεται ὀλίγον καὶ κατόπιν πάλιν ἀποσύρεται εἰς τὸ γραφεῖον του, ὅπου ἐργάζεται. Κατόπιν ἐξέρχεται εἰς περίπατον εἰς τὴν Κηφισιὰν καὶ τὸ Φάληρον ἐπὶ αὐτοκινήτου συνοδευόμενος συχνὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην του

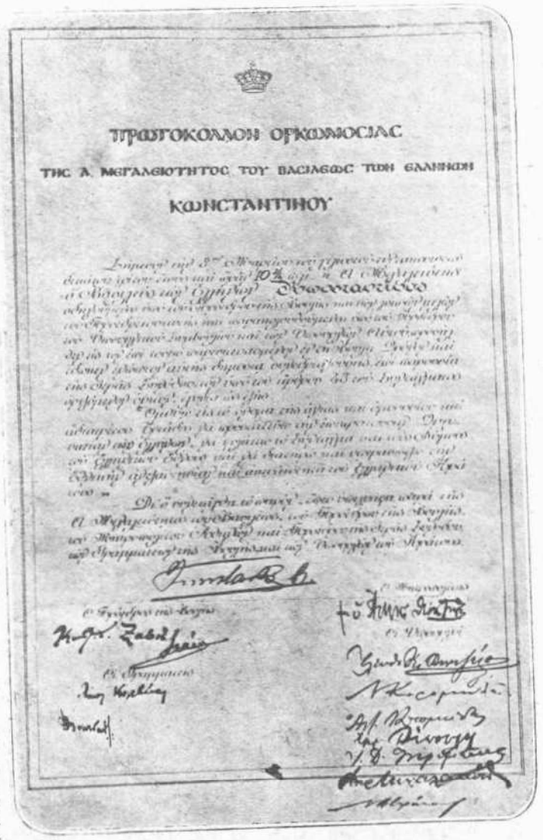

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΣ

ΤΗΣ Α. ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τὸ ἱστορικὸν πρωτόκολλον τῆς ὁρκωμοσίας τοῦ Βασιλέως.

κόρην Βασιλόπαιδα Ἑλένην. Τὸ ἑσπέρας τὸ ἴδιον δεῖπνο αὐστηρῶς οἰκογενειακὸν καὶ λιτὸν μὲ τὴν προσθήκην ἑνὸς φαγητοῦ ἐπὶ πλέον. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐργασία καὶ πάλιν ἢ θέατρον. Ὁ Βασιλεὺς φροντίζει πάντοτε εἰς τὰς 12 νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν κλίνην του, διὰ νὰ ἐγερθῇ τὴν ἑπομένην πρωΐ-πρωΐ.

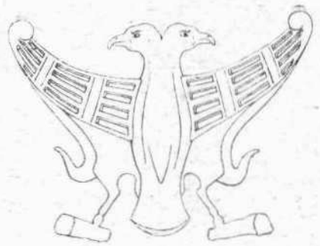

ΕΙΣ ΤΟ ΜΠΙΖΑΝΙ.—Ὁ Διάδοχος, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὰ πιόνια Του εἰς τὸ σκάκι αὐτὸ τῶν Ἰωαννίνων, διαρκῶς ἐξήταζε μὲ τὸ Ἐπιτελεῖόν Του τὸν χάρτην, πίσω ἀπὸ κανένα τοῖχον ἐρειπωμένον.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΙΝΟΣ.—Ὁ θεοσεβὴς Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ΄ εἰς κάθε εὐκαιρίαν διαδηλοῖ τὴν πρὸς τὰ θεῖα εὐλάβειάν Του καὶ διὰ τὰς νίκας Του. Κατὰ Β΄ ἐπέτειον τῆς πτώσεως τῆς Θεσσαλονίκης ἀναπέμπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς Οἰκογενείας αἴνους πρὸς τὸν Ὕψιστον.

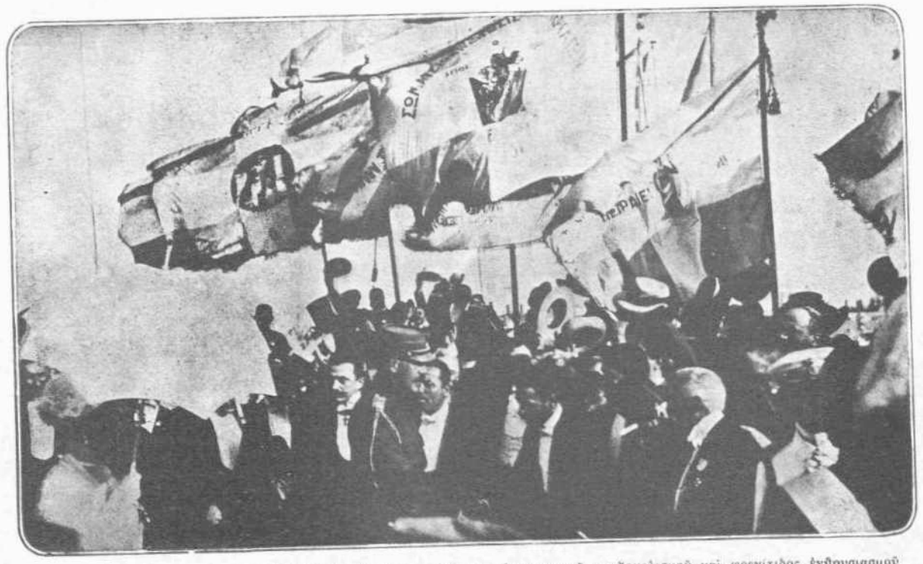

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΟΥΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ. — Ἐν τῷ μέσῳ γενικοῦ παγκοσμίου καὶ φρενιτιδος ἐνθουσιασμοῦ τοῦ πλήθους ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἐπιστρέφων νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος εἰς τὴν πρωτεύουσαν, πλησιάζει τοὺς προέδρους τῶν Συντεχνιῶν παρὰ τὴν ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου καὶ τοὺς σφίγγει διαχυτικώτατα τὸ χέρι.

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ. — Ὅταν πρωτοκατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν ὁ Διάδοχος ἠγάπα πολὺ τὴν ἱππασίαν καὶ τὸν ἐβλέπομεν συχνὰ νὰ διασχίζῃ τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν ἔφιππος.

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ. — Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Τατοΐου, μέσα εἰς τὰ ἀρώματα τοῦ πεύκου καὶ τῆς ἐλάτης καὶ μέσα εἰς τὸ ὀξυγονωμένον ἀεροπέλαγος ἡ σεπτὴ Βασιλικὴ Οἰκογένεια εἶναι καὶ πάλιν εὐτυχής. Τὸ βεβαιώνει καὶ ἡ μακαριότης τοῦ τσιγάρου.

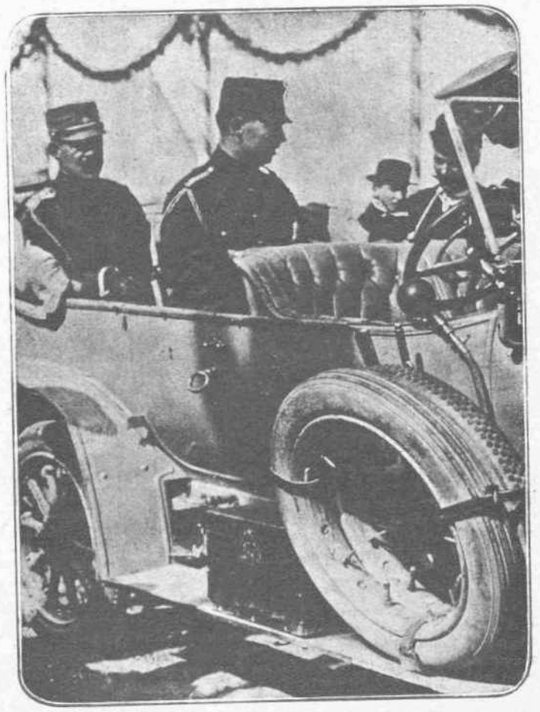

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ.—Μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου ἡ Α. Μεγαλειότης κατῆλθεν εἰς τὴν Θ/νίκην καὶ μέσῳ τοῦ φρενιτιῶντος πλήθους μετέβη εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγ. Σοφίας.

ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἡ λειτουργία ἤρχισε μὲ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν, ποῦ προσέδιδε ἡ παρουσία τοῦ Ἐπισκόπου μὲ τὰ ρουμπὶ ἀμφιά του. Ὁ Ἐπίσκοπος ἐπροχώρησε πρὸς τὸν θρόνον του καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ. Θέμα του τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου. Παραστατικώτατος εἰς τὴν ὁμιλίαν του παρουσίασε τὴν ἀνηφορὶὰ τοῦ Γολγοθᾶ. Ἕνας Ἄνθρωπος ἀναιβαίνει κουρασμένος, ἱδρωμένος, μὲ ἄσπρα φορέματα, μὲ μακρυὰ μαλλιά, μὲ ἕνα στεφάνι ἀκάνθινο εἰς τὸ μέτωπον καὶ μ' ἕνα Σταυρὸν πελώριον εἰς τὸν ὦμον. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά του Ρωμαῖοι ὁπλῖται καὶ Κεντηρίονες καὶ ἀπ' ὀπίσω Ἱερεῖς καὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισσαῖοι, τύπτοντες τὸ στῆθος καὶ παιδιὰ λιθοβολοῦντα καὶ ὄχλος μυκτηρίζων.

Κάπου—κάπου ὁ Ἄνθρωπος μὲ τὸν Σταυρὸν ἐγονάτιζε ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τότε οἱ στρατιῶται τὸν ἐμαστίγωναν. Μία γυναῖκα ἐπλησίασε καὶ Τοῦ ἔδωκε τὸ μανδύλι της νὰ ἀπομάξῃ τὸν ἱδρῶτα Του καὶ ἐπάνω εἰς τὸ πανὶ ἀπετυπώθη ἡ Θεία μορφὴ τοῦ Μάρτυρος.

Ὁ Ἐπίσκοπος παρηκολούθησε τὴν συνοδείαν μέχρι τοῦ λόφου, ἀναπαρέστησε τὴν τραγωδίαν τῆς Σταυρώσεως καὶ μέσα εἰς τὴν κατάνυξιν ἐκείνην, ἀνέπτυξε τὸ ὕψος τῆς Θείας Θυσίας.

Τότε τὸ ὄργανον ἐσκόρπισε τὰ παθητικώτατα κύματα τῆς συμφωνίας καὶ ὅλοι ἠσθάνθησαν κάποιαν ὑπερκόσμιον μεταρσίωσιν. Ἀλλ' ἔξαφνα τὸ ἁρμόνιον ἐσίγησε ἀποτόμως καὶ ἠκούσθη ἕνας στεναγμός. Ἡ Μίτσα μὲ ἀσύλληπτη ἔκφρασι πόνου, εἶχε περιπέσει εἰς μίαν θείαν ἔκστασιν. Ἔβλεπε τὸν ἀνήφορον τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸν Ἄνθρωπον μὲ τὸ Σύμβολον τοῦ Μαρτυρίου εἰς τὸν ὦμον. Νοερῶς ἠκολούθει τὸν Κύριον εἰς τὸ Μαρτύριόν Του.

Γύρω της ἐμαζεύθησαν ὅλαι αἱ ἀδελφαί, τὰ κορίτσια καὶ ὁ Ἐπίσκοπος. Εἶχεν ἁπλωμένα εἰς τὸ Διάστημα τὰ χέρια, εἰς μίαν χειρονομίαν ἱκεσίας, πρὸς κάποιο ὡρισμένον σημεῖον καὶ εἰς τὴν μορφήν της εἶχε χυθεῖ μία ἔκφρασις προδίδουσα ἕνα ἀφάνταστον ἡδονισμὸν τῆς ψυχῆς.

Τὰ χείλη της ἐκινοῦντο ἐλαφρὰ - ἐλαφρά, σὰν κάποια προσευχὴ νὰ ἐψιθύριζαν. Ἔπειτα ἐσηκώθη, σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτε γύρω της ἄλλο, καὶ ἔκαμε δύο βήματα, σὰν ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς ὑπερκοσμίου γοητείας καὶ ἐφώναξε :

— Tu es Vita!

— Atque Spiritus Veritatis! Εἶπε ὁ Ἐπίσκοπος γονυπετῶν πρὸς τὴν διεύθυνσιν ποῦ ἐκύτταζε ἡ Μίτσα, ἐνῷ γύρω του ἐγονάτισαν ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ καὶ αἱ μαθήτριαι, μὲ τὰ χείλη κινούμενα ἀπὸ κάποιαν νοερὰν προσευχήν.

Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγον ἡ Μίτσα ἀφῆκε στεναγμὸν καὶ ἐστράφη γύρω της. Εἶχε μίαν ἀγγελικήν, εἰς γαλήνην, ἔκφρασιν. Ἕνα πέλαγος εὐτυχίας ποῦ ἐπλημμύριζε τὴν ψυχήν της, ἐζωγραφίζετο εἰς τὴν μορφήν της. Ὅλοι τὴν ἐκύταξαν εἰς τὰ χείλη καὶ ἐσηκώνοντο.

— Τί σοῦ συνέβη, παιδί μου ; τῆς εἶπεν ὁ Ἐπίσκοπος.

— Ἀ Μονσενιέρ, δὲν τολμῶ νὰ πιστεύσω μιὰ τέτοια εὐτυχία. Κάποιου ὁραματισμοῦ ἔπεσα θῦμα. Ἦτον ἐκεῖ καὶ ἐξετείνετο ἐμπρός μου ἕνας ἀνήφορος, ἕνας φρικτὸς ἀνήφορος καὶ πέρα ἐπάνω ἕνας λόφος. Ἔξαφνα μιὰ συνοδεία ἐφάνη εἰς τὸν δρόμον. Ἡ συνοδεία τῆς Σταυρώσεως. Καὶ ὁ Κύριος, μὲ τὸν Σταυρὸν εἰς τὸν ὦμον. Ἀχ τί Θεῖον τὸ βλέμμα Του! Καὶ πόση ἀγαθότης ἐξεχύνετο γύρω του. Ἠθέλησα νὰ τρέξω κοντά Του. Μὰ δὲν μὲ ἤθελε. Μὲ τὸ ὑπέρτιμον χέρι Του μοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ σταθῶ. «Ὄχι ἀκόμη!» μοῦ εἶπε. Ἀ ναὶ ἤκουσα τὴν Θείαν φωνήν Του. Τότε δὲν ἐκρατήθην καὶ Τοῦ ἐφώναξα : Σὺ εἶσαι ἡ Ζωή! Καὶ οἱ ὁπλῖται Τὸν ἐμαστίγωσαν καὶ ἡ συνοδεία ἀπεμακρύνθη εἰς τὴν ἀνηφοριά.

Ὁ Ἐπίσκοπος ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ ὅλαι τὸν ἐμιμήθησαν.

*

Νύχτα. Φυσᾷ ἔξω δυνατά. Ὁ ἄνεμος ξερριζώνει δένδρα καὶ ἀπειλεῖ νὰ πάρῃ τὴν στέγην τοῦ Μοναστηριοῦ. Ἀπὸ μακρὰν ἕνα μούγκρισμα ἀτελείωτο, ὁ στεναγμὸς τοῦ πελάγους, συμπληρώνει σὲ μιὰ ἄγρια συμφωνία, σὲ ἕναν ψαλμὸ τῶν στοιχείων πρὸς τὴν Φύσιν, τὸ μαεστόζο τοῦ Βορηᾶ. Τραμουντάνα γερὴ σείει ὅλο τὸ νησί. Ὁ καιρὸς εἶναι κλειστὸς ἀπὸ παντοῦ.

Ἔξαφνα πέρα, ἀπὸ μακρυά, ἀκούονται πυροβολισμοί. Ἡ διανυκτερεύουσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀδελφὴ σταυροκοπιέται καὶ προσεύχεται. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον νέοι πυροβολισμοί. Ἡ καλόγρηα τότε βγαίνει εἰς τὴν πόρτα καὶ βλέπει θέαμα ἄγριον. Πέρα, ἐπάνω ἀπὸ τὴν χώρα, μιὰ ἀνταύγεια κόκκινη χρωματίζει τὸ Διάστημα. Κάποια μεγάλη πυρκαϊὰ ἔχει ἐκραγεῖ.

Λαχανιασμένη τρέχει ἐπάνω εἰς τοὺς κοιτῶνας καὶ ἐξυπνᾷ τὴν Σουπεριόρα, ἔπειτα δὲ ἀπ' ὀλίγον ὅλες ἡ ἀδελφὲς καὶ τὰ κορίτσια προσεύχονται μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ μιὰ βαθειὰ κατάνυξι πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ ὀλέθρου.

Δὲν εἶχε περάσει μιὰ ὥρα, ὅταν ἕνας κρότος δυνατὸς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς εἰσόδου ἐσκόρπισε τὴν φρίκην.

Ἡ πόρτα ἡ μεγάλη, ποῦ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε αἰσθανθῇ τέτοια λαχτάρα, ἐκλονίσθηκε καὶ ἔτριξε σὰν κάποιος σεισμὸς νὰ συνετάραξε τὴν γῆν, σὰν κάποιο χέρι ὑπερφυσικό, τὸ χέρι κάποιας ὑπερανθρώπου δυνάμεως, νὰ τὴν ἔσεισε.

Ἀλλοίμονο! Ἡ Μοῖρα ἡ κακιὰ ἄπλωσε τὸ χέρι της στὸ Μοναστῆρι. Ἡ Μοίρα ἡ κακιὰ ἄπλωσε τὸ χέρι της στὸ Μοναστῆρι. Τὸ μεγάλο σίδερο τῆς πόρτας ἔβρόντησεν δυνατὰ καὶ ὁ ἦχος του ὁ βαρύς, ἐχύθηκε μέσα εἰς τὸ Μοναστῆρι, μαζὴ μὲ τὸ ἄγριο μούκρισμα τοῦ Βορηᾶ.

Ἡ καλόγρηες καὶ τὰ κορίτσια ἐπάγωσαν μέσα εἰς τὴν ἐκκλησία καὶ ἤρχισαν νὰ κτυποῦν τὸ στῆθος.

— Dominus nobiscum!

«Ὁ Θεὸς μαζύ μας», ἐφώναζαν καὶ ἄλλα, τὰ μικρότερα, ἔκλαιαν, ἐνῶ τὰ μεγάλα ἐσφικταγκαλιάζοντο.

Ἐπὶ τέλους μία ἀδελφή, θαραλεοτέρα ἀπὸ τὶς ἄλλες, ἐπροχώρησεν ὀλίγον πρὸς τὴν εἴσοδον. Ἐν τῷ μεταξὺ μία φωνὴ πνιγμένη μέσα εἰς τὴν βοὴν τῶν στοιχείων ἠκούσθη.

— Ἀνοῖχτε! Ἀνοῖχτε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!

— Ποιὸς εἶνε; ἐφώναξε ἡ καλόγρηα. Τί θέλεις τέτοια ὥρα;

— Φωτιά! ἐφώναξε ὁ ἄγνωστος. Φωτιὰ κάτω στὴ χώρα. Ἔπιασε τὸ σπῆτι τοῦ Κόντε - Ρόκκα.

Ἡ καλόγρηα τότε ἔτρεξε στὴν πόρτα, ἐτράβηξε τὴν βαρειὰ μπάρρα καὶ ἡ πόρτα μ' ἕνα τρίξιμο ἀπαίσιο, ἄνοιξε. Ὁ Μανώλης, ξεσκούφωτος, λαχανιασμένος, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνεμιζόμενα, ἐστάθη χωρὶς νὰ μιλῇ. Ἐφαίνετο ὅτι ἀπορροῦσε καὶ δὲν εἴξευρε πῶς ν' ἀρχίσῃ.

— Λοιπόν; τοῦ λέγει ἡ ἀδελφή, ἔσβυσε; Λέγε. Ἔμπα μέσα.

— Ἄχ, κυρία, εἶπε μπαίνοντας ἀπὸ μέσα, ἐνῷ ἡ καλόγρηα ἔκλεινε τὴν πόρτα. Τί συφορὰ ἦταν τούτη. Πάει τ' ἀφέντη τὸ βιός. Πᾶν' τἀγαθὰ τῆς «μικρῆς κυρίας» .....

Καὶ ἐσταμάτησε, μὰ σὰν νὰ ἤθελε κάτι ἀκόμη νὰ προσθέσῃ. Ἔξαφνα ἕνας λυγμὸς τὸν ἔπνιξε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί.

— Ἔλα καϋμένε Μανώλη· τοῦ εἶπε τότε θωπευτικὰ ἡ ἀδελφή. Τί κάνεις ἔτσι. Λέγε : Τί συνέβη ;

— Πάει ὁ ἀφέντης κυρά· εἶπε διακεκομμένα. Χάθηκε!

— Αἴ καλά. Ὑγεία νὰ τοῦ δίνῃ ὁ Κύριος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα διορθώνονται.

Ὁ Μανώλης ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἔβαλε κάτω τὸ κεφάλι καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Θεὸς σχωρέσ' του, πὲς Κυρά· κατώρθωσε νὰ εἰπῇ. Ἡ ἀδελφὴ τότε μόλις ἐκατάλαβε τί συνέβη καὶ ἔμπλεξε τὰ δάκτυλά της, ἄφωνη, σὲ μιὰ στάσι μεγάλης συντριβῆς, ἐνῶ μὲ τὰ χείλη της κάτι ἐψιθύρισε. Ἔπειτα συνερχομένη ἐξεκίνησε πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

— Περίμενε αὐτοῦ· εἶπε τοῦ Μανώλη.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΣΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 11

ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΣΤΑΥΛΩΝ

Κοστούμια Σκωτσέζικα ἀνδρικὰ **

*** Fresco, Λινὰ καὶ Σετακροῦτες.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Τοιουτοτρόπως διὰ τῶν λόγων του αὐτῶν ὁ γέρων χριστιανὸς, κατήχησε καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ Αἰκατερίνα, πνεῦμα ἔξοχον καὶ φιλόσοφος, ἔβλεπεν οὕτω διανοιγομένους ἐμπρός της τοὺς ὑπερκοσμίους ὁρίζοντας, ποῦ ἀποκαλύπτουν τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου. Εἶχε πλέον μυηθῇ εἰς τὰ μυστήρια τῆς πίστεως καὶ ὑπελείπετο μόνον τὸ βάπτισμα, διὰ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ Ἅγια μέλη τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ. Τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ προσεγγίσῃ αὐτὴν πρὸς τὸν θεῖον Νυμφίον καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἀρεστὴν νύμφην. Ἡ μεγάλη ἀπόφασις εἶχεν ἤδη ληφθῇ. Ἡ Αἰκατερίνα ἔμελλε νὰ γίνῃ μέλος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μεταβολή, ἡ ὁποία θὰ ἐπήρχετο δι' αὐτοῦ εἰς τὸν βίον τῆς σοφῆς κόρης τοῦ Κέστου ἦτο σπουδαία. Ἐσκέφθη καὶ ἐμελέτησε. Ἠσθάνθη ὅλον τὸν ψυχικὸν κλονισμόν, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται κανεὶς ἀποσπώμενος ἀπὸ παλαιὰς καὶ γνωρίμους συνηθείας καὶ ἀπὸ παλαιὰ ἔθιμα. Ἔβλεπεν, ὅτι θὰ ἐχωρίζετο καὶ αὐτῶν τῶν γονέων της, διὰ τοῦ χωρισμοῦ τῆς θρησκείας. Καὶ ἡ εὐαίσθητος καρδία της ἐδοκίμασεν ἰσχυροὺς παλμοὺς καὶ τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμα της εὑρέθη εἰς διαπάλην μετὰ τῆς καρδίας καὶ αὐτὴ ἡ καρδία της ἀκόμη ἔπαλλε μὲ διπλᾶ καὶ ἀντίθετα συναισθήματα.

Ἀλλ' ὁ κόσμος ἐπὶ τέλους ἐρρίφθη. Καὶ μίαν ὡραίαν ἑσπέραν τῶν τελευταίων φθινοπωρινῶν ἡμερῶν, ὡδηγήθη εἰς τὸν χριστιανικὸν ναΐσκον καὶ ἐκεῖ ἐδέχετο τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ὑπὸ τὸ μυστηριῶδες καὶ παλλόμενον φῶς λευκῶν λαμπάδων. Καὶ οὕτω ἡ ὡραία τῆς Ἀλεξανδρείας φιλόσοφος, ἡ περιζήτητος νύμφη καὶ αὐτοῦ τοῦ Μαξιμίνου, ἐγίνετο νύμφη τοῦ Οὐρανίου Νυμφίου, τοῦ Χριστοῦ!....

Ἔτσι ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι της ἡ Αἰκατερίνα Χριστιανὴ πλέον. Ἡ αἰγλήεσσα ὡραιότης της ἐγένετο ἐκπαγλοτέρα μὲ τὸ ὡραῖον λευκὸν ἔνδυμα τῆς νεοφωτίστου. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ Παναγία λευκοφοροῦσα. Ἡ ὡραία καὶ περικαλλὴς τῆς Ἀλεξανδρείας νύμφη, ἡ ὁποία δὲν εὕρισκε ἐπὶ τῆς γῆς ἀντάξιον νυμφίον της, ἦτο ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ νύμφη τοῦ Οὐρανίου Νυμφίου, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀφοσιώσῃ πιὰ τὴν καρδιάν της, τὸ κάλλος της, τὴν σοφίαν της, τὴν παρθενικὴν ζωήν της.

Ἔμεινεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅλην τὴν νύκτα, προσευχομένη παρακαλοῦσα, ἱκετεύουσα νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν της ἡ θεία μορφὴ τοῦ Ἰησοῦ.

— Οὐράνιε τῶν ψυχῶν Νυμφίε, ἔλεγε, ἰδοὺ ἤδη ἀνήκω ὅλη εἰς Σέ! Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ποθῶ, σ' ἀγαπῶ μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, μὲ τὸν αἰώνιον τῆς ψυχῆς ἔρωτα! Δεῖξόν μου τὴν μορφήν Σου!

Ὦ Παναγία Παρθένε, Μῆτερ πάγκαλε, Μῆτερ ἄσπιλε, Μῆτερ ἁγία, ἐμφάνισόν μοι τὸ κάλλος τοῦ Υἱοῦ σου!...

Ἡ προσευχὴ τῆς Αἰκατερίνας ἐξηκολούθησεν ἔτσι ἐπὶ πολλὰς ὥρας, καὶ μόλις κατὰ τὰ ξημερώματα τὰ μάτια τῆς παρθένου, μὴ ἀντέχοντα εἰς τὸν ὕπνον ἐκλείσθησαν καὶ τὰ χείλη της ἐσίγησαν....

Ἀλλ' ἐκλείσθησαν διὰ ν' ἀνοιχθοῦν εἰς μειδίαμα οὐρανίας εὐφροσύνης.

Εἶδε τὸν οὐρανὸν νὰ ἀνοίγεται καὶ ἄγγελοι λευκοπτέρυγοι μὲ μειδιάματα ἁρμονίας καὶ σελαγίζουσαν αἴγλην, μὲ κιθάρας καὶ λύρας ἔψαλλον ἄσμα νέον. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ τῶν ἀγγέλων, ἔχουσα τὴν σελήνην ὡς ὑποπόδιον καὶ τοὺς ἀστέρας λαμποκοποῦντας ὡς διάδημα εἰς τὴν κεφαλήν της, ἐφάνη ἡ Παρθένος, ὡραία ὅπως ἡ αὐγή, ὑπέροχος ὡς Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ βασίλισσα τῶν ἀγγέλων. Ἡ Αἰκατερίνα ἔμεινεν ἔκπληκτος ἐμπρὸς εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ καὶ ἠσθάνθηκε τὴν ψυχήν της νὰ πετᾷ πρὸς τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο μυστήριον.

— Χαῖρε Παρθένε, ἀνεφώνησε· Χαῖρε βασίλισσα τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ οὐρανοῦ, Μῆτερ ἁγία καὶ ἄσπιλη, Μῆτερ τῆς παρηγορίας. Χαῖρε Παρθένε κεχαριτωμένη!

Ἡ Παρθένος, ἀτενίζουσα μὲ βλέμμα ἱλαρὸν ἀγάπης τὴν χριστιανικὴν παρθένον ἀπήντησε :

— Χαῖρε καὶ σύ, νύμφη πάγκαλε τοῦ οὐρανίου Νυμφίου, ἐκλελεγμένη ψυχὴ τοῦ ὑπερευλογημένου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου, σκεῦος Παρθενικὸν ἅγιον καὶ τίμιον τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν!

Δύο δάκρυα στίλβοντα ὡς διαμάντια φανταστικὰ ἐκύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς παγκάλου Αἰκατερίνας, εἰς τὰ δροσερὰ μάγουλά της.

— Βασίλισσα Παρθένε, ἐξηκολούθησε μετ' ὀλίγον, Μῆτερ χάριτος καὶ εὐσπλαγχνίας, μόνον ἡ Ἁγία σου καρδία εἶναι εὐσυμπάθητος εἰς τὰς ψυχὰς ποῦ καταφεύγουν εἰς τὸ ἔλεός σου! Ἡ ψυχή μου ὅλη τώρα ἀφοσιοῦται εἰς τὸν Υἱόν σου! Ταπεινὴ καὶ μηδαμινὴ ἐμπρός Του, δὲν τολμῶ νὰ ἐνατενίσω τὸ θεῖόν Του κάλλος, οὐδὲ εἶμαι ἀξία κἂν τοῦ θείου του βλέμματος.

— Ὄχι, Αἰκατερίνα, εἶπεν ἡ Παρθένος μὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἦτο μουσικὴ τῆς παρηγορίας. Ἂν ἡ ἀμύητος δὲν ἠξιώθη βλέμματος, ἡ μεμυημένη ἀξιοῦται ὁλοκλήρου τῆς θείας ἀγάπης. Τὸ κάλλος καὶ ἡ σοφία, τὰ ὁποῖα δὲν εὕρισκες εἰς τὴν γῆν, ἰδοὺ σοὶ δίδονται νὰ τὰ ἀπολαύσῃς!.... Ὁ ἀρραβὼν τῆς δόξης περιβάλει ἤδη τὴν δεξιάν σου.

Καὶ εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ Αἰκατερίνα θαμβωμένη καὶ κατάπληκτος εἶδε τὴν δεξιάν της περιβεβλημένην δακτύλιον ἀρραβῶνος ἐκτάκτου λαμπρότητος καὶ αἴγλης.

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ. Ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν της νὰ παραλύῃ. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην θάμβος μέγα ἐξεχύθη παντοῦ καὶ ἐν τῷ μέσῳ χρυσερύθρων νεφῶν ἐπεφάνη ἡ αἰγλήεσσα μορφὴ τοῦ οὐρανίου Νυμφίου καὶ μιὰ φωνὴ ἠκούσθη νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Αἰκατερίνη, νύμφη τιμία, ἀνδρίζου!...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

9-12 καὶ 3-5 καθ' ἑκάστην πλὴν τῆς Κυριακῆς καὶ Πέμπτης μ.μ.

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ 6Α

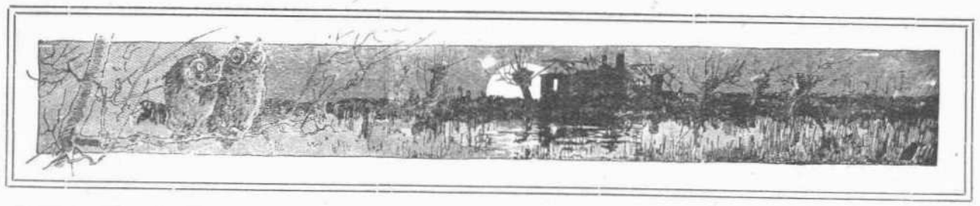

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

— Ἄ! εἶπεν ὁ δούξ, μόλις τελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν. Ἰδοὺ μία ἀλλόκοτος ὑπόμνησις, μάστρο - Ροβῖνε. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μοῦ πῇς, ποῖος μπῆκεν ἐδῶ μέσα, ἐνῷ ἐγὼ ἔλειπα;

— Ἕνας μόνον, αὐθέντα μου.

— Ποῖος εἶνε αὐτός;

— Ὁ κύριος Γάστ.

— Ἄ! ἔτσι; Μοῦ φαίνεται πῶς ἀναγνωρίζω τὸ γράψιμό του. Εἶσαι βέβαιος ὅμως πῶς αὐτὸς ἦλθε;

— Καὶ κάτι περισσότερο ἀκόμη, τοῦ μίλησα.

— Πολὺ καλά. Τότε θ' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλή του. Δός μου τὴν *ζακέττα* μου καὶ τὸ ξίφος μου.

Περιεβλήθη ἕνα μαῦρον μανδύαν, ἔθεσε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ζώνην του καὶ ἔδωσε τὸ ξίφος του εἰς ἕνα ἀκόλουθον, τὸν ὁποῖον πῆρε μαζί του καὶ μετέβη εἰς τὸ Λοῦβρον. Τὰ δωμάτια τῆς Μαργαρίτας εὑρίσκοντο εἰς τὸ πρῶτο πάτωμα. Τὸ πάτωμα ὅμως αὐτὸ εὑρίσκετο εἰς ὕψος τριάντα μέτρων ἀπὸ τὴν γῆν, ἐξησφαλισμένον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ πάσης ἀποπείρας ἐραστῶν καὶ νυκτοκλεπτῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε καθόλου τὸν Δοῦκα τοῦ Γκὺζ νὰ κατεβῇ ἀποφασιστικὰ εἰς τὴν τάφρον.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν ἠκούσθη κρότος παραθύρου τινὸς τοῦ ἰσογείου.

— Εἶσαι σὺ Γιλόννη; ρώτησεν ὁ δούξ.

— Ναὶ ἐξοχώτατε, ἀπήντησε μία γυναικεία φωνή.

— Καὶ ἡ Μαργαρίτα;

— Σᾶς περιμένει.

— Πολὺ καλά.

Ὁ Δοὺξ ἔνευσεν εἰς τὸν ἀκόλουθόν του, ὁ ὁποῖος ἀνοίξας ἀμέσως τὸν μανδύαν του, ἐξετύλιξε μικρὰν σχοινίνην κλίμακα. Ὁ πρίγκηψ ἔδεσε τὴν μίαν ἄκρην τῆς σκάλας εἰς ἕνα σχοινὶ ποῦ ἐκρέμασεν ἡ Γιλόννη, ἡ ὁποία τὴν ἔσυρε κατόπιν πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ τὴν ἔδεσε καλὰ εἰς τὸ παράθυρο. Μετὰ ταῦτα ὁ δοὺξ ἔδεσε τὸ ξίφος εἰς τὴν μέσην του καὶ ἀνέβηκεν ἐπάνω. Μεθ' ὃ τὸ παράθυρον ἔκλεισε. Ὁ δοὺξ ἀκολουθῶν τὴν Γιλόννην ἔφθασεν εἰς μίαν ἑλικοειδῆ κλίμακα, ἥτις ὡδηγοῦσε διὰ μέσου τοῦ τοίχου εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῆς Μαργαρίτας. Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, ἡ Γιλόννη ρώτησε.

— Ἐφέρατε ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμεῖ ἡ Βασίλισσα;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ δοὺξ τοῦ Γκύζ. Ἀλλὰ θὰ τὸ δώσω μόνον εἰς τὰ χέρια τῆς Α. Μεγαλειότητος.

— Ἐλᾶτε λοιπὸν ἀμέσως! εἶπεν μιὰ φωνή, ποῦ ἔκαμε τὸν δοῦκα νὰ σκιρτίσῃ, διότι ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Μαργαρίτας.

Ταυτοχρόνως δὲ ἀνυψώθη παρακείμενον παραπέτασμα ἀπὸ ἰόχρουν βελοῦδο μὲ χρυσᾶ ἄνθη. Ἡ Μαργαρίτα ἀνυπομονοῦσα εἶχεν ἔλθει εἰς συνάντησίν του.

— Ἰδοὺ ἐγώ, δέσποινα, εἶπε τότε ὁ δούξ. Καὶ πέρασε ταχὺς τὴν θύραν, ἐνῷ τὸ παραπέτασμα ἔπεσεν ἀμέσως ὄπισθέν των.

Σὰν νὰ εἶχεν ἐννοήσει τὴν ἀνήσυχον ζηλοτυπίαν τοῦ πρίγκηπος ἡ Μαργαρίτα, τὸν ὡδήγησε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ τοῦ εἶπεν:

— Εἶσαι, λοιπὸν, εὐχαριστημένος τώρα;

— Εὐχαριστημένος, δέσποινα, καὶ ἀπὸ τί, παρακαλῶ;

— Ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν αὐτὴν ποῦ σοῦ δίνω, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα μὲ κάποιον τόνον πείσματος. Διότι ἀνήκω εἰς ἄνδρα, ποῦ ἀπὸ αὐτὴ τὴν πρώτη βραδειὰ τῶν γάμων μας, τόσο λίγο φροντίζει γιὰ μένα, ὥστε οὔτε κἂν τὴν ἀνάγκην νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, ποῦ τοῦ ἔκαμα τὴν τιμήν, δὲν λέγω νὰ τὸν διαλέξω, ἀλλὰ νὰ τὸν δεχθῶ ὡς σύζυγον, ᾐσθάνθη.

— Ὦ δέσποινα, εἶπε μὲ λύπην ὁ δούξ· ἡσύχασε, θὰ ἔλθῃ καὶ μάλιστα ἂν τὸ ἐπιθυμῇς.....

— Ἐσὺ μοῦ τὸ λὲς αὐτό, Ἐρρῖκε; Σύ, ποῦ εἶσαι ὁ μόνος ποῦ γνωρίζεις, ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ἀλλοιώτικα, ἂν εἶχα τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν ποῦ ὑποπτεύεσαι, θὰ σὲ παρακαλοῦσα νὰ ἔλθῃς ἐδῶ εἰς τὸ Λοῦβρο;

— Μὲ παρεκάλεσες νὰ ἔλθω, Μαργαρίτα, διότι ἐπιθυμοῦσες νὰ ἐξαφανίσῃς κάθε ἴχνος ἀπὸ τὸ κοινὸν παρελθόν μας, ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν καρδίαν μου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀργυρὸ κουτάκι, ποῦ μοῦ παρήγγειλες νὰ σοῦ φέρω.

— Θέλεις νὰ σοῦ πῶ κάτι, Ἐρρῖκε; Νομίζω πῶς στὸ πρόσωπό σου βλέπω ὄχι τὸν πρίγκηπα, ἀλλὰ τὸν μαθητήν! Ἐγὼ ν' ἀρνηθῶ πῶς σ' ἀγαποῦσα; Ἐγὼ νὰ θελήσω μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ χέρια νὰ σβύσω τὴν φλόγα, ποῦ ἡ ἀντανάκλασίς της θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε; Ὄχι! ὄχι! δούξ. Μπορεῖς νὰ φυλάξῃς τὰ γράμματα τῆς Μαργαρίτας σου. Ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτὰ μόνον ἕνα σοῦ ζητῶ. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

— Ὅλα σοῦ ἀνήκουν. Πάρ τα καὶ διάλεξε ἐκεῖνο ποῦ θέλεις.

Ἡ Μαργαρίτα πῆρε τὸ ἀργυρὸ κουτάκι καὶ μὲ τρέμοντα χέρια ἔλαβε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ γράμματα, ἀρκουμένη νὰ διαβάζῃ τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐνεθυμεῖτο τὸ περιεχόμενον. Ἀλλ' ἡ ἔρευνά της ἀπέβη ἄσκοπος, διότι δὲν εὗρεν ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσε. Τότε ἐστράφη κατακίτρινη πρὸς τὸν δοῦκα καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, ἐκεῖνο τὸ γράμμα ποῦ ζητῶ δὲν ὑπάρχει. Μήπως τὸ ἔχασες κατὰ τύχην; Γιατὶ δὲν πιστεύω, δὲν φαντάζομαι, νὰ τὸ ἔδωκες...

— Καὶ ποιὸ γράμμα ζητᾷς, δέσποινα;

— Ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον σοῦ ἔγραφα νὰ παντρευτῇς ὅσο τὸ δυνατὸν ταχύτερα.

— Γιὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὴν ἀπιστίαν σου;

Ἡ Μαργαρίτα σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ὄχι, ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ σώσω τὴν ζωήν. Ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον σοῦ ἔγραφα πῶς ὁ Βασιλεύς, βλέπων τὸν ἔρωτά μας καὶ τὰς προσπαθείας, τὰς ὁποίας κατέβαλον νὰ σοῦ διαρρήξω τὴν ἕνωσίν σου μὲ τὴν Ἰφάντην τῆς Ἱσπανίας, παρήγγειλε νὰ σὲ σκοτώσουν.

— Ἰδού το, ἀπήντησεν ὁ δοὺξ ἐξάγων αὐτὸ ἀπὸ τὴν τσέπην του.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΛΗΝΟΣ — ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ Σ/ΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

* ΣΑΠΦΩ *

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ὁλομόναχοι, μέσα στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου, ἔτρωγαν φιλιούμενοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Αἴφνης ἀπὸ ἕνα πυκνὸ φύλλωμα τοῦ πλατάνου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὁποίου ἐκάθηντο, μιὰ φωνὴ βαρειὰ καὶ νυσταλέα τοὺς ἐφώναξε: «Ἔ, λοιπὸν σεῖς ἐκεῖ, δὲν θὰ τελειώσετε;...» Καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ γλύπτου Καουντὰλ ἐπρόβαλε.

— Ἤθελα νὰ κατέβω νὰ φάω μαζύ σας, γιατὶ στενοχωριόμουνα ἐδῶ στὸ δένδρο μου νὰ κάθουμαι σὰν κουκουβάγια.

Ἡ Φανὴ δὲν ἀπαντοῦσε· ἐφαίνετο δὲ στενοχωρουμένη ἀπὸ τὴ συνάντησι αὐτή, ἐνῷ αὐτὸς ἀπεναντίας ἐδέχθη πολὺ εὐχαρίστως, κολακευόμενος νὰ ἔχῃ εἰς τὸ τραπέζι του τὸν περιώνυμον καλλιτέχνην.

Ὁ Καουντὰλ ἐνεφανίσθη πολὺ κοκέ, μὲ τὴν ἀτημέλητον ἐξοχικὴν ἐνδυμασίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως ὅλα ἤτανε λεπτολογημένα, ἀπὸ τὴν γραβάτα του, ἀπὸ ἄσπρο κρὲπ ντὲ Σὶν ποῦ φώτιζε τὸ ὀυτιδωμένο ἡλιοκαμένο προσωπό του, ἕως τὴ βέστα ποῦ ἔσφιγγε τὴν εὐλύγιστη ἀκόμη μέση του. Ὁ Ζὰν τὸν εὕρισκε πιὸ γέρο μ' αὐτὸ τὸ νεανικὸ κουστοῦμι, παρὰ ὅταν τὸν ἐπρωτογνώρισε εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ντεσελέτ.

Αὐτὸ ὅμως ποῦ τὸν ἐξέπληξε καὶ τὸν στεναχωροῦσε λίγο, ἦταν ἡ οἰκιότης τοῦ Κουαντὰλ μὲ τὴν μαιτρέσσα του. Τὴν ἔλεγε Φανὴ καὶ τῆς μιλοῦσε εἰς τὸν ἑνικόν. «Ξέρεις, τῆς ἔλεγε, ἐνῷ ἐκάθητο στὸ τραπέζι τους, εἶμαι χῆρος πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Ἡ Μαρία ἔφυγε μὲ τὸν Μορατέρ. Τὶς πρῶτες μέρες νόμισα ὅτι βρῆκα τὴν ἡσυχία μου..... Ἀλλὰ σήμερα τὸ πρωΐ, ὅταν ἔμπαινα στὸ ἀτελιὲ, δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἐργασθῶ.... Τὰ παράτησα λοιπὸν κι' ἐγὼ καὶ ἦρθα νὰ φάω στὴν ἐξοχή. Πολὺ ἄσχημη ἰδέα, ὅταν εἶναι κανεὶς μόνος.... Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ μ' ἔπιαναν τὰ δάκρυα μέσα στὴ φωλιά μου.....»

Ὕστερα κυττῶντας τὴ δροσιὰ τοῦ Γκωσέν, τὰ ξανθὰ μαλλιά του, ἐψιθύρισε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του, πέρνοντας μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. «Νειάτα, νειάτα!.... Αὐτὸς δὲν φοβᾶται νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο εἶναι, ὅτι μὲ τὰ νειάτα του χαρίζει καὶ σ'αὐτὴν δροσιά... Φαίνονται νὰ ἔχουν τὰ ἴδια χρόνια... Ξανάνειωσε κι' αὐτὴ μαζύ του!»

«Ἀνάγωγε!...» τοῦ ἀπήντησε γελῶσα μὲ τὸ γέλοιο τῆς γυναίκας ποῦ γοητεύει, καὶ τὴν ὁποίαν δὲν χαρακτηρίζει ἡ ἡλικία ἀλλὰ τὰ θέλγητρα.

Τὸ γέλοιο της εἶχεν ὅλην τὴν γοητεία τῆς γυναίκας ποῦ ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ.

«Ἐκπληκτικόν.... Ἐκπληκτικόν...» ἐψιθύριζεν ὁ Καουντὰλ, ἐνῷ τὴν ἐξήταζε τρώγων, μὲ μιὰ θλιβερὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του. «Θυμᾶσαι Φανή, ἕνα πρόγευμα ποῦ ἐκάναμε ἐδῶ;... Πέρασε πολὺς καιρός!... Ἤτανε ὁ Ἐζάνο, ὁ Ντεζουά, ὅλη ἡ παρέα... εἶχες πέσει μέσ' στὴ λίμνη καὶ σὲ ἔντυσαν ἀνδρικά. Σοῦ εἶχαν φορέσει τὸ παντελόνι τοῦ φύλακα. Ἄ, τί ὥραῖα ποῦ σοῦ πήγαινε....

«Δὲν τὸ θυμᾶμαι....» τοῦ ἀπήντησε ψυχρά. Καὶ δὲν τοῦ ἔλεγε ψέμματα· γιατὶ αὐτὰ τὰ πλάσματα, ποῦ ζοῦν σὰν τὶς πεταλοῦδες τοῦ περιβολιοῦ, πάντοτε περαστικά, μὲ τὴ ζωή τους ἐξαρτωμένη ἀπὸ τὴν τύχην, δὲν ἐνθυμοῦνται παρὰ τὸ παρόν, δὲν αἰσθάνονται παρὰ αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ ἔρωτος των. Ἡ σημερινὴ ἀγάπη εἶναι ἡ ζωή τους, τὰ περασμένα τους δὲν ζοῦν. Σβύνουν κι' αὐτὰ ἀπ' τὸ μυαλό τους, μαζὺ μὲ τὴς ἀγάπες τους τὴς παληές. Ζοῦν μὲ τὸ παρὸν χωρὶς νὰ φοβοῦνται γιὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Καουντάλ, ἀπεναντίας, δὲν ἔζοῦσε παρὰ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Τὰ ταξείδια του, οἱ ἔρωτές του, τὰ γλέντια του, ἡ ζωὴ τοῦ ἀτελιέ, ὁλόκληρη ἡ ζωή του γεμάτη περιπέτειες, ἀμεριμνησία καὶ γλέντια ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς στὰ μάτια του. Ἀλλὰ ἔβλεπε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πληρώνει τώρα πολὺ ἀκριβά. Ἐσκέπτετο, ὅτι δὲν ἄξιζε νὰ ἀπασχολῆται σὲ ὅλη τὴ ζωή του ὀουφῶντας τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὰ χείλη τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης.

«Τὸ βλέπω σᾶς ἐνοχλῶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις μου!·.. Ναὶ σᾶς παραζαλίζω..... Διάβολε.... Εἶναι φοβερὸ νὰ εἶναι κανεὶς γέρος....» Ἐσηκώθηκε, πέταξε τὴν πετσέτα του κι' ἐφώναξε στὸν ξενοδόχο: «Μπάρμπα Λαγγλουά, ἐμένα νὰ χρεώσῃς γιὰ τὸ πρόγευμα....» καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη. Ἔσερνε τὰ πόδια του σὰν νὰ ὑπέφερεν ἀπὸ ἀγιάτρευτη ἀρρώστια. Οἱ δύο ἐρωτευμένοι τὸν ἔβλεπαν ἐπὶ πολὺ νὰ προχωρῇ σκυφτὸς καὶ σκοντάπτων. Σὲ λίγο τὰ μαραμένα φυλλώματα ἄρχισαν νὰ τὸν κρύβουν.

— «Δυστυχισμένε Καουντάλ!.... ἄρχισε νὰ παραζώνῃ.....» ἐψιθύρισεν ἡ Φανὴ μὲ οἶκτον. Καὶ ὅταν, ὁ Γκωσσὲν ἀγανακτοῦσε, γιατὶ αὐτὴ ἡ Μαρία, ἕνα μοντέλο, μποροῦσε νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὴν θλῖψι ἑνὸς Καουντὰλ καὶ προτιμοῦσε ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου, τὸν Μορατέρ, αὐτὸν τὸν ζωγράφο, ποῦ δὲν εἶχε καθόλου ταλὰν καὶ ποῦ δὲν εἶχε νὰ τῆς προσφέρῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν νεότητά του ἄρχισε νὰ γελάῃ: «Ἀθῶε... ποῦ δὲν ξέρεις, ποῦ δὲν καταλαβαίνεις τίποτα...» καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δύο της χέρια, τὸν ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ρουφοῦσε μὲ ἡδονὴ στὰ μάτια, στὰ μαλλιά, παντοῦ, σὰν νὰ ἦταν μπουκέτο.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ Ζὰν γιὰ πρώτη φορὰ ἐκοιμήθηκε στὸ σίπτι τῆς ἐρωμένης του, ἡ ὁποία ἀπὸ τριῶν μηνῶν τὸν παρακαλοῦσε γι' αὐτό: «Μὰ γιατὶ λοιπὸν δὲν θέλεις;» τοῦ ἔλεγε.

— Δὲν ξέρω.... ἀλλά....

— Μὰ ἀφοῦ σοῦ λέω ὅτι εἶμαι ἐλευθέρα καὶ μόνη;...

Εἰς τὴν εἴσοδον μιία γρηὰ ὑπηρέτρια μὲ χωριάτικο σκοῦφο ἦρθε νὰ τοὺς ἀνοίξῃ.

— Εἶναι ἡ Μασώμ.... Καλημέρα Μασὼμ τῆς εἶπε ἡ Φανὴ πηδώντας στὸ λαιμό της.

— Ξέρεις, αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου, ὁ κύριός μου.... τὸν ἔφερα....

— Γρήγωρα, ἄναψε τὰ φῶτα, στόλισε τὸ σπίτι νὰ εἶναι ὡραῖο!...

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές]

Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Ἐπὶ 13 ἔτη ἐν Βερολίνῳ ἐκπαιδευθείς. Ὑφηγητὴς ἐπὶ τριετίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου. Συνεργάτης τοῦ Γυναικολογικοῦ Περιοδικοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Βερολίνου ἐπὶ πενταετίαν.
8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6Α

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Η ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΣ

Ἔπειτα ἀπὸ πέντε μῆνες εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Στανύ.

Ζασσέν. — Νά με, ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν... Δὲν ἔχω μιὰ ὥρα ἀκόμη ποῦ βρίσκομαι στὸ Παρίσι. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ποῦ ἔλειπα, τὰ γράμματά σου μὲ κυνηγοῦσαν καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ μὲ πνίξουν μέσα εἰς τὸ σωρό τους. Οὔτε ἕνα γράμμα, βρὲ ἀδελφὲ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς!... Τί ἄνθρωπος!...

Στανὺ *(μὲ μελαγχολικὸ ὕφος).* — Πῶς; Σᾶς ἔγραφα ἐπανειλημμένως...

Ζασσέν. — Ναὶ αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, κατά τι. Ἔλαβα δυὸ γράμματα μόνον, χρονολογούμενα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς γνωριμίας καὶ τῶν σχέσεών σου μὲ τὴν Λιάναν. Δύο γράμματα, γεμάτα ἀπὸ φλόγα ἐρωτική, ἀληθινὰ ποιήματα. Καὶ ἔπειτα σιωπή. Ἡ εὐτυχία, βέβαια, μία ἔμορφη γυναῖκα σὰν τὴν Λιάνα, ποῦ ν' ἀφίσῃ νὰ θυμᾶται κανεὶς τοὺς φίλους του... Ἀλλὰ τὸν καθηγητήν σου, φίλε μου, ἔπρεπε νὰ τὸν θυμηθῇς.

Στανύ. — Ὤ! ὤ! ἡ εὐτυχία!...

Ζασσέν. — Τί; Μήπως ἡ κυρία ντὲ Κρὲζ δὲν εἶνε μία θαυμασία καὶ ἐρωτόληπτος μαιτρέσσα, ὅπως τὴν προέβλεψα; Φύσις ἐξαιρετικὰ ζωηρή, παρασυρομένη μὲ μία τέτοια τέχνη εἰς τὴν ἡδυπάθειάν της...

Στανύ. — Ὤ! ἂν ἦσαν ὅλα ἔτσι ποῦ λέτε;...

Ζασσέν. — Ὥστε δὲν εἶνε τέτοια; Ἀλλὰ τότε τί εἶνε λοιπόν;

Στανύ. — Τὴν ἀγαπῶ, τὴν λατρεύω, εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα γι' αὐτὴν καὶ αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ, αὐτὸ εἶνε!

Ζασσὲν *(μὲ ὕφος ἥσυχο).* — Αὐτὸ δὲν μοῦ προξενεῖ καμμιὰν ἔκπληξι. Γιὰ τὶς ἐρωτόληπτες τοῦ εἴδους της, ὁ ἔρως εἶνε μιὰ φωτιὰ λαμπερή, ποῦ ἀνάβῃ ἀμέσως μὲ φλόγα ἐξαιρετικὰ ζωηρή, ποῦ ἀπειλεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ κυριεύσῃ τὸ σύμπαν, ἀλλὰ ποῦ σβύνει πολὺ γλήγωρα, τόσον, ὅσο δὲν τὸ περιμένει κανείς. Καὶ μιὰ φορὰ ἅμα σβύσῃ!...

Στανύ. — Ἐν τούτοις, ἀγαπητέ μου καθηγητά, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη τακτικὰ νὰ ἔρχεται εἰς τὰ ραντεβοῦ μας, ἀλλὰ σὰν μιὰ μηχανὴ πιά, χωρὶς αἰσθήσεις, χωρὶς συγκινήσεις, χωρὶς τὸ παραμικρὸ πάθος, χωρὶς τὴν ἐλαχίστη συγκίνησι. Καὶ ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρός, τόσο καὶ περισσότερο ἀργεῖ ἀπὸ τὴν ὡρισμένην ὥρα.

Ζασσέν. — Συνήθεια κεκτημένη... Τὰ τελευταῖα ξυλάκια, ποῦ στέλνουν τοὺς ὕστερνοὺς σπινθηρισμοὺς των μέσα ἀπὸ τὴν ἐρωτική σας φωτιά. Γιὰ πότε ἔχει ὁρισθῇ τὸ προσεχὲς ραντεβοῦ σας;

Στανὺ *(μὲ στενοχωρία).* — Γιὰ σήμερα. Εἶνε πέντε ἡ ὥρα τώρα... Περιμένω ἀπὸ τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα... Θὰ ἔλθῃ τρέχουσα, βιαστική, ἀφίνουσα νὰ φαίνεται ὅτι εἶνε συγκεκινημένη· γιὰ πέντε λεπτὰ μόνο..... Ἀλλ' ἂν ἔλθῃ, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς καθικετεύω νὰ φύγετε... Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ μόνος... Θέλω νὰ τῆς εἰπῶ...

Ζασσέν. — Ἀνωφελές! Μὴ συγκινεῖσθε.... Δὲν θὰ ἔλθῃ!...

Στανὺ *(τοῦ πιάνει τοὺς βραχίονας).* — Ποῦ τὸ ξέρετε, ποῦ τὸ μάθατε, πέστε μου, σᾶς ἐξορκίζω!...

Ζασσέν.—Δὲν ξέρω τίποτε ἀπολύτως, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Ἀλλὰ ὅσο δὲν ξέρω, ἄλλο τόσο εἶμαι βέβαιος, πῶς δὲν θὰ ἔλθῃ! Ξέρω τὴν τακτικήν κι' αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ γιὰ νὰ κάμω τοὺς συλλογισμοὺς ποῦ πρέπει. *(Σὲ λιγάκι):* Δὲν μοῦ λές, μήπως εἰς τὸ τελευταῖο, εἰς τὸ προτελευταῖό σας ραντεβοῦ, δὲν ἄφισε κάποια ὁμιλία, ἔτσι ἀσυναισθήτως τρόπον τινα, μία ὁμιλία ποῦ νὰ ὑποδηλώνῃ ὅτι μπορεῖ νὰ λείψῃ, μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ λίγο καιρό, γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα ἀπροσδιορίστου διαρκείας. Γιὰ προσπάθησε νὰ θυμηθῇς;

Στανύ.—Ἀλήθεια. Εἰς τὸ περασμένο ραντεβοῦ μας μοῦ ὡμίλησε μὲ κάποιαν δόσιν ἀοριστίας, ὅτι ἴσως, πολὺ πιθανόν, νὰ κάμῃ ἕνα ταξειδάκι εἰς τὴν Κυανὴν Ἀκτήν, ἴσως καὶ εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἕνα ταξειδάκι ἀναψυχῆς, ποῦ τῆς ἐπέβαλεν ὁ σύζυγός της. Ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ὑπακούσῃ. Δὲν μποροῦσε, δὲν τῆς ἦτα δυνατὸν νὰ κάμῃ ἀλλοιώτικα.

Ζασσὲν *(μειδιῶν).*—Ὤ! τῆς ἐπέβαλεν ὁ σύζυγός της! Δὲν ἔλεγε καλύτερα ὅτι αὐτὴ τὸ ἐπέβαλεν εἰς τὸν κ. ντὲ Κρέζ· ταξεῖδι αἰφνιδιαστικὸ καὶ ἀπρόοπτο, ποῦ θὰ σοῦ ἀναγγελθῇ ἀπόψε, ἴσως, μ' ἕνα μπιλλιετάκι. Ἂν θέλῃς μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ τώρα κατὰ προσέγγισιν τί θὰ περιέχῃ τὸ γραμματάκι αὐτό. Λίγες γραμμές, μέσα εἰς τὶς ὁποῖες μὲ πολὺ τάκτ, ἀλλὰ μὲ τὸ τάκτ ἐκεῖνο πυῦ κάτω του διαφαίνεται κάποιος τόνος μπανάλ θὰ σοῦ ἀναγγέλλῃ τὸν χωρισμόν.

Στανὺ *(μὲ ὕφος ταραγμένο).* — Πῶς τὸ ὑποθέτετε αὐτό; Ἀ! ὄχι! ὄχι! ποτέ!... Δὲν εἶναι ἱκανή, δὲν θὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ ποτέ!

Ἔξαφνα ἀκούεται ἦχος κουδουνιοῦ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον· Ὁ καθηγητὴς καὶ ὁ μαθητὴς ἀνταλλάσσουν ἕνα βλέμμα. Ὁ Στανὺ φαίνεται κατεχόμενος ἀπὸ μεγάλη ταραχὴ καὶ ἀνυπομονησία. Ὁ Ζασσὲν ἀντιθέτως, ἀφίνει νὰ διαφαίνεται εἰς τὰ χαρακτηριστικά του κάποια εἰρωνικὴ ἡσυχία. Ἕνα ὑπηρέτης φέρει ἕνα τηλεγράφημα.

Στανὺ *(ἁρπάζει ἀνυπόμονος ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὑπηρέτου τὸ τηλεγράφημα. Ἔπειτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν Ζασσέν, τοῦ λέγει κατασυγκεκινημένος):* Εἶναι ἐκ μέρους της!...

Ζασσὲν *(τὸν ἐμποδίζει νὰ τὸ ἀποσφραγίσῃ).*—Περίμενε μιὰ στιγμή! Νὰ σοῦ πῶ τὴν περίληψιν τοῦ τηλεγραφήματος: Ἀδύνατον ἀπολύτως νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ραντεβοῦ. Ἐπιβολὴ καὶ διαταγὴ τοῦ συζύγου. Ἀναχώρησις αἰφνιδία καὶ ἀπρόοπτος. Ἐπιστροφὴ ἀκαθόριστος καὶ ἄγνωστος. Ἀπαγόρευσις ἀνταλλαγῆς ἐπιστολῶν, κάποια δόσις στοργῆς ἐρωτικῆς. Τώρα ἄνοιξε τὸ τηλεγράφημα καὶ διάβασε!

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον]

Καπέλλα, Ὑποκάμισσα

Λαιμοδέτες, Κολλάρα

καὶ ὅλα τὰ ἀνδρικὰ εἴδη

ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ„

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 31

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ„

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἔχουσα πάντοτε ὡς σημαίαν της τὴν «Καινοτομίαν» καὶ θέλουσα νὰ σημειώσῃ καὶ ἕνα νέον σταθμόν, ἀπεφάσισε προβαίνουσα εἰς *μίαν μεγάλην θυσίαν* νὰ δωρήσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας της ἕνα δῶρον, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃ ἐκεῖνος ποῦ θὰ εὐνοηθῇ ὑπὸ τῆς τύχης.

Τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς «Εἰκονογραφημένης» εἶναι ***ἓν αὐτοκίνητον τῆς φημισμένης μάρκας «Peugeot» ἀξίας πραγματικῆς: 4500 δρ.*** καινουργὲς καὶ πολυτελέστατον. Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇ εἰς τὸ γκαρὰζ αὐτοκινήτων τοῦ κ. Π. Βλασσοπούλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ***Σωκράτους 26,*** ὅστις καὶ μᾶς ἀπηύθυνε τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν:

Φίλε κύριε Δ. Βρατσάνε,

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς γνῶσιν ὑμῶν, ὅτι ἔλαβον τὴν ἀπὸ 20 τρ. φιλικήν σας, ἐξ ἧς ἀπέσυρα ἐπιταγὴν εἰς ὄνομά μου ἐκ δρ. 4,500, ἰσότιμον μιᾶς voiturette Peugeot *διὰ τρία ἄτομα μηχανῆς 8 ἵππων ἐκ 4 κυλίνδρων, τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν σας.*

Π. Βλασσόπουλος

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποκόπτῃ καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ ἀποστέλλῃ εἰς τὴν «Διεύθυνσιν τῆς Εἰκονογραφημένης» τὸ εἰδικὸν δελτίον συμμετοχῆς μέχρις ὅτου συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 52 δελτίων.

Τὸ δελτίον θὰ ἀποστέλλεται ἐντὸς ἰδιαιτέρου φακέλλου φέροντος μόνον τὴν ἐπιγραφὴν «Συμμετοχὴ εἰς τὰ Μεγάλα Δῶρα». Ἐντὸς τοῦ φακέλλου θὰ ὑπάρχῃ μεθ' ἑκάστου «δελτίου συμμετοχῆς» καὶ τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀποστέλλοντος. Ἕκαστον δελτίον πρέπει νὰ συνοδεύεται ***ἀπαραιτήτως καὶ μὲ ἕνα δεκάλεπτον ἀσφράγιστον γραμματόσημον.***

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἕκαστος ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» δύναται νὰ ἀποστείλῃ περισσότερα τοῦ ἑνὸς δελτία συνοδευόμενα ὑπὸ ἰσαρίθμων δεκαλέπτων γραμματοσήμων, τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ δώσουν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχῃ τόσας φορὰς εἰς τὴν κληρωτίδα, ὅσοι καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν δελτίων.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 52 δελτίων θὰ καταρτισθῇ ἐπιτροπὴ ἐκ γνωστῶν εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν προσώπων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θὰ δημοσιευθοῦν ἐν καιρῷ. Ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς θὰ γίνῃ ἐξαγωγὴ ἐκ τῆς κληρωτίδος εἰς ἣν θὰ εἶναι ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ τῶν συμμετεχόντων, εἷς, ὅστις καὶ θὰ κερδίσῃ τὸ αὐτοκίνητον.

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰ δῶρά μας, χωρὶς νὰ ἀποστέλλουν δελτία καὶ γραμματόσημα.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΜΑΪΟΥ 1916 — ΑΡΙΘ. 5

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης», ἐπιθυμῶν νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, δέον νὰ ἐγκρίνῃ αὐτὸ πρότερον ***ἀποστέλλων 1 δραχμὴν*** εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἔχων δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεται τοῦτο ἐπὶ ἓν ἔτος, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἀνανεώσῃ τοῦτο ἢ ἐὰν θέλῃ νὰ τὸ ἀλλάξῃ, ἀποστέλλων πάντοτε μίαν δραχμήν, δικαίωμα ἐγκρίσεως. Πᾶς μεταχειριζόμενος ψευδώνυμον διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν, τὰς λύσεις καὶ τὴν ἀποστελλομένην πρὸς δημοσίευσιν ὕλην, δέον νὰ προσυπογράφῃ τὰ χειρόγραφα διὰ τοῦ πραγματικοῦ του ὀνόματος. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει.

ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ„

ΣΤΑΔΙΟΥ 31

Κουστούμια μπάνιου, μπουρνούζια,

ἐσώρρουχα λευκὰ καὶ πλεκτὰ κ. λ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἕνεκα τῆς πανηγυρικῆς ὄψεως τοῦ σημερινοῦ φύλλου, τὸ ὁποῖον ἐξ αἰτίας τῶν δύο συμπεσασῶν κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἑορτῶν ἡτοιμάσθη πολὺ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, παρελείφθησαν αἱ συνήθεις σελίδες τῆς «Εἰκονογραφημένης», ἀντικατασταθεῖσαι ὑπὸ ἄλλης ἐπικαίρου ὕλης. Λόγῳ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἑπόμενον ἡ δημοσίευσις τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ γ' διαγωνισμοῦ, ὅπως δημοσιευθῶσι μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ δ', καὶ παραλείπεται καὶ ἡ ἀλληλογραφία. Εἰς πάσας τὰς ληφθείσας ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιστολὰς θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Η ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΜΕΝΗ ΥΛΗ

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τῶν κατωτέρω: Πᾶς ὁ ἀποστέλλων πρὸς τὴν «Εἰκονογραφημένην» εἴτε ὕλην πρὸς δημοσίευσιν, εἴτε λύσεις, εἴτε διαγωνισμούς, εἴτε ἐπιστολήν, εἴτε ὅ,τι δήποτε ἄλλο, πρέπει νὰ γράφῃ ἕκαστον ζήτημα χωριστά, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ ὄχι ὅλα μαζὶ εἰς ἕνα κομματάκι χαρτί. Ἄλλως πάντα τὰ ἀποστελλόμενα θὰ ρίπτωνται εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

ΣΤΗΛΗ ΕΓΚΡΙΣΕΩΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Τὸ «Βιθυνάκι», «Τάκης».

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

1ον Πυραμὶς

```
     +
   . + .      ζῶον μικρὸν
  . . + . .   νῆσος Ἑλληνικὴ
 . . . + . . . Κράτος Εὐρώπης
```

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μέρος τῆς οἰκίας

2ον Σταυρὸς

```
      .
      .
  . . . . .
      .
      .
```

Καθέτως μέρος τοῦ πλοίου, ὁριζοντίως τακτικὸν ἀριθμητικόν.

Ἀποστολεὺς ***Πᾶνος Σοφούλης*** (Βαθὺ Σάμου)

Αἱ λύσεις δέον νὰ ἔχουν φθάσει εἰς τὰ γραφεῖα μας μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς μεταπροσεχοῦς Τρίτης 31 Μαΐου, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ δελτίου καὶ ἑνὸς 10λέπτου γραμματοσήμου.

Βραβεῖα ὡρίσθησαν τρία διὰ κλήρου. Ὁ πρῶτος ἐξαχθησόμενος λαχνὸς θὰ λάβῃ 1 ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης» καὶ τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ ἓν τετράδραχμον λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. Ὁ δεύτερος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἓν ἐγκυκλοπαιδικὸν ἡμερολόγιον τοῦ Βρετοῦ. Καὶ ὁ τρίτος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἓν Ἐγκυκλοπαιδικὸν ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΜΑΪΟΥ 1916

Τὰ **Ὀφθαλμικὰ** νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

Σπήλιου Ι. Χαραμῆ

Τ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνον 654.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ "ΘΕΟΞΕΝΙΑ„

Π. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Τὸ ἄνω Ξενοδοχεῖον εὑρίσκεται εἰς ὕψος 400 μ. ἐπὶ τοῦ καταφύτου Πηλίου (Πορταριά), λειτουργεῖ δὲ κατὰ τὸ Ἑλβετικὸν σύστημα.

* Ζητεῖτε ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπώλας σας νὰ φέρουν τὸ φύλλον *

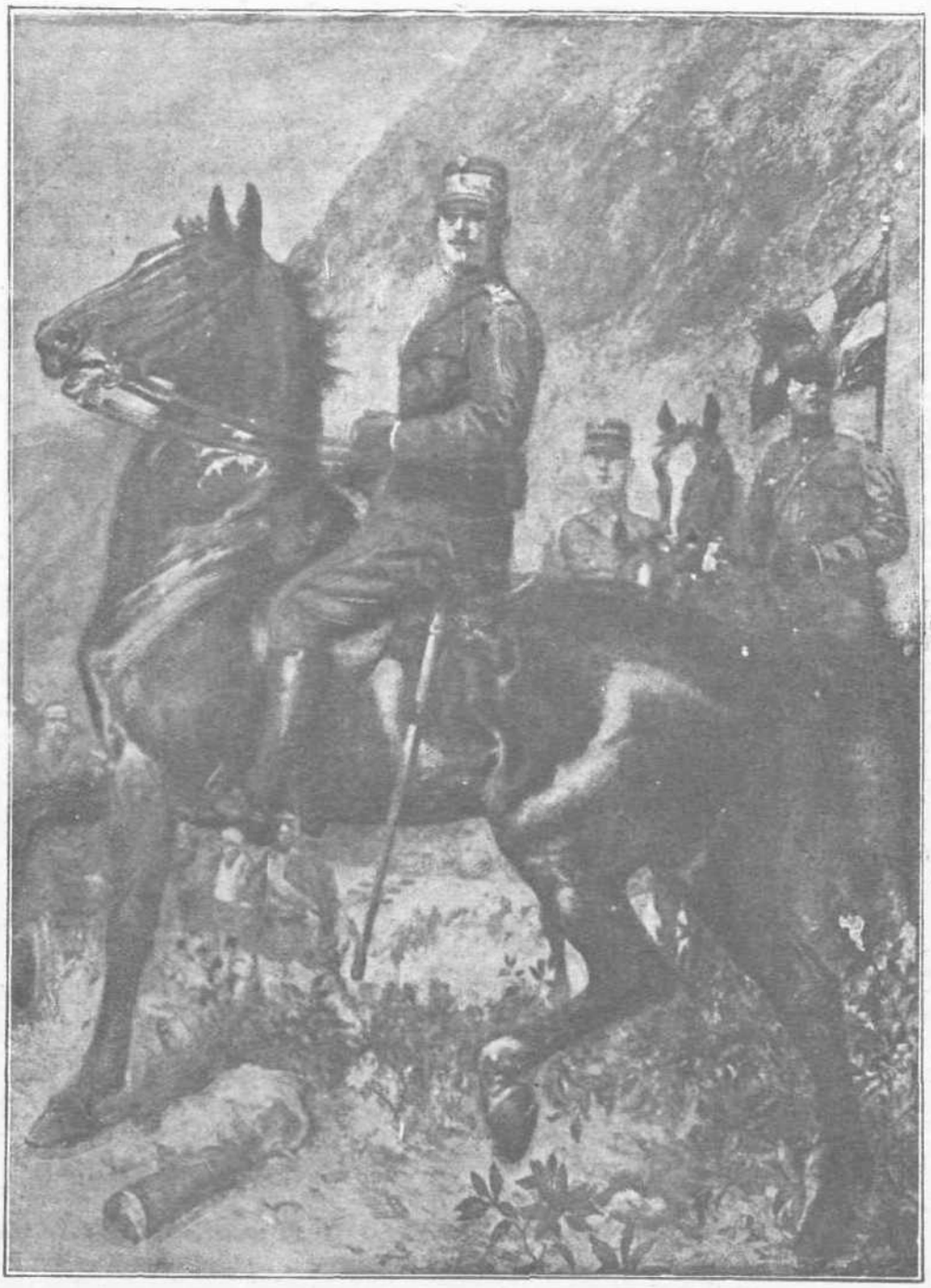

Ο ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ